

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У НИШУ
3 К.бр. 41/10
Дана 07.07.2010. године
НИШ

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У НИШУ, као првостепени кривични у кривичном већу састављеном од судије Мирка Драшковића као Председника већа и судија поротника судије Александра Теодосића, Пармаћ Љиљане, Петковић Јасминке и Лаловић Драгана као чланова већа са записничарем Миленом Ћировић у кривичном предмету против окр. Марковић Драгише и Симоновић Милоша, због кривичног дела убиство из чл. 113. КЗ у вези чл. 33. КЗ, по оптужници ВЈТ Ниш Кт.бр. 196/94 од 02.02.2007. године, по одржаном јавном и главном претресу у присуству заменика ВЈТ у Нишу Борице Митић, окр. Марковић Драгише који је приведен из КПЗ Сремска Митровица за кога је приступио бранилац адв. Предраг Стефановић из Ниша, окр. Симоновић Милоша за кога је приступио бранилац адв. Живојин Јокановић из Приштине, оштећене Рамизе Емини за коју је приступио пуномоћник Славица Јовановић из Фонда за хуманитарно право у Београду, донео је и јавно објавио дана 07.07.2010. године следећу

ПРЕСУДУ

Окр. МАРКОВИЋ ДРАГИША из Београда, ул. Савез бораца бр. 36, Бели Поток О. Вождовац, рођен 27.04.1975. године у Приштини, од оца Благоте и мајке Росе дев. Радовић, Србин, држављанин Србије, власник грађевинске фирме, ожењен, отац два детета, писмен, завршио трговачку школу, војску служио 1996. године у Нишу, тренутно на издржавању казне затвора у КПЗ Сремска Митровица, осуђиван пресудом Војног суда у Нишу Ик.бр. 226/94 због кривичног дела из чл. 217.ст.3. КЗ СРЈ на казну затвора у трајању од 4 месеца, пресудом Војног суда у Нишу Ик.бр. 111/95 због кривичног дела из чл. 166.ст.1. тач.1. КЗ РС и чл. 217.ст.3. КЗЈ на казну затвора у трајању од једне године, пресудом Општинског суда у Књажевцу К.бр. 228/95 због кривичног дела из чл. 33. ст.1. ЗООМ-а којом му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од два месеца са роком провере од једне године, пресудом 5 Општинског суда у Београду К.бр. 328/08 од 05.02.2009. године због кривичног дела из чл. 208.ст.4. у вези

ст.1. КЗ на казну затвора у трајању од четири године, тренутно на издржавању казне затвора у КПЗ Сремска Митровица, не води се други кривични поступак против њега,

и

Окр. СИМОНОВИЋ МИЛОШ из Београда, ул. Подавалска бр. 39 Ј, рођен 05.11.1976. године у Нишу, од оца Милована и мајке Бошке дев. Вићентијевић, Србин, држављанин Србије, по занимању инструктор МУП-а РС, ожењен, отац двоје деце, писмен, завршио факултет за физичку културу, војску служио 1996. године у Подгорици, води се при ВО Чукарица – Београд, неосуђиван, не води се други кривични поступак против њега,

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да су дана 05.05.1999. године око 18,30 часова до 19,00 часова, у Приштини, лишили живота Емини Ису у његовом стану у ул. Јулија Гагарина бр. 2/8, на тај начин што су по претходном договору и подељеним улогама да лише живота Емини Ису, ушли у стан пок. Исе те да је окр. Симоновић са Емини Исом отишао у дневну собу док је окр. Марковић Емини Рамизу, супругу пок. Исе силом одвео у другу собу стана и из торбе у соби у којој су се налазиле спаковане ствари, узео једну мајцу коју јој је ставио у уста, узео другу мајцу, поцепао је и њоме везао уста, а затим је ставио на кауч, везао јој руке и ноге, претходно привукавши замрзивач ради блокирања врата од терасе, а да би онемогућио Рамизу да дозива у помоћ и пружи отпор и тиме покуша да их спречи у извршењу кривичног дела претећи јој притом пиштољем, да не сме дозивати у помоћ а окр. Симоновић из НН ватреног оружја кал. 7,62 мм из непосредне близине испалио два пројектила у леву страну главе пок. Исе наневши му том приликом тешку телесну повреду опасну по живот, у виду две прострелине главе са разорењем по живот важних можданих центара, од којих је одмах и преминуо, при чему су били свесни свога дела и хтели његово извршење,

- те да би тиме извршили кривично дело убиство из чл. 113. КЗ у вези чл. 33. КЗ.

А на основу чл. 355.ст.2. ЗКП-а јер током главног претреса није доказано да су окривљени учинили дело за које се оптужују.

Како су окривљени ослобођени од оптужбе трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава сходно чл. 197.ст.1.ЗКП-а.

Оштећена Емини Рамиза се ради остваривања свог имовинско правног захтева упућује на посебан грађанскопарнични поступак сходно чл. 206.ст.3. ЗКП-а.

Образложење

Заменик ОЈТ Приштина подигао је оптужницу Кт.бр. 104/99 од 12.12.2001. године а која је прецизирана од стране ОЈТ Ниш и заведена под бројем Кт. 196/04 од 02.02.2007.

године коју оптужницу је прихватио заменик ВЈТ Ниш против Милоша Симоновића и Драгише Марковића обојице из Београда због кривичног дела убиство из чл. 113. КЗ као саизвршиоци у вези чл. 33. КЗ. Суд је одржао јавни и главни претрес на коме је узео одбране од окривљених и извео све предложене доказе па је након савесне оцене истих сходно чл. 17. ЗКП-а нашао да током главног претреса није доказано да су окривљени извршили кривично дело за које се оптужују те из тог разлога сходно одредбама чл. 355.ст.2. ЗКП-а окривљене и ослободио од оптужбе.

Окривљени Симоновић Милош је навео да сматра да није крив за кривично дело за које се оптужује и да у свему остаје при својим ранијим исказима датим пред истражним судијом Окружног суда у Приштини од 07.05.1999. године и са главних претреса пред Окружним судом у Нишу од 08.10.2004. године и 16.04.2007. године којим приликама је објаснио да је он пре критичног догађаја био у јако добрим односима и са пок. Исом и са члановима његове породице. Дана 05.05.1999. године је до 18,30 часова био у стану Љиљане Ђукановић одакле је отишао у свој стан да нешто поједе а потом у 18,45 часова отишао у кућу Вели Деве у којој је била смештена полицијска станица чији је био припадник обзиром да је почетак његове смене био у 19,00 часова. Смену страже је примио од извесног Обрадовића и ту дужност је обављао све док преко радио везе око 20,00 часова није чуо да се у Улпијани десило убиство или самоубиство. Слушајући разговор који су водили командир полиције Јанковић и полицајац Ивановић Славиша чуо је да се тај догађај одиграо у солитеру у коме он живи са мајком. Уплашио се за мајку која је била сама у стану па је замолио полицајца Ђудовића да га замени како би отишао да види о чему се ради. Отишао је аутомобилом и по уласку у ходник стамбене зграде видео је гужву у ходнику. Комшиница Гоца му је тад рекла да су убили Ису. Пошто су на месту догађаја већ дошли полицајци он је од Ивановић Славише сазнао да се догодило убиство. Чуо је да супруга сада пок. Исе Емини Рамиза запомаже и затим је видео да седи у ходнику. Пришао јој је и питао шта се догодило а она га је загрлила и рекла му „Милоше ти хтео да нас спасиш“, а затим га замолила да је одвезе колима до браће у улици код Лабцамије. Он је рекао да хоће да је одвезе али су присутне комшије тада рекле да тамо не иде, пошто има шиптара. Док се налазио у згради нико није рекао ко је Ису лишио живота. Окривљеног Марковића је видео у ходнику у мајци и фармерицама. Пошто је видео шта се догодило поново се вратио у Полицијску станицу где је провео и ноћ. Окривљени је негирао да је убио оштећеног сада пок. Ису заједно са Марковић Драгишом и навео је да је у време извршења кривичног дела био у Полицијској станици. Као припадник полиције дужио је аутоматску пушку и пиштољ ТТ кал. 7,62 мм и из тог пиштоља никада није пуцао а друго оружје није имао. На главном претресу од 19.04.2010. године окривљени је додао да са Марковић Драгишом се знао само толико да су се један другоме јављали и да га је знао као комшију из зградс, али се са њим није дружио. Када се све ово десило, окривљени је поновио да се видео са општ. Рамизом Емини која га је том приликом загрлила и молила га да је одвезе до њене породице у једном насељу у Приштини, на шта је он пристао али да му комшије то нису дозволиле јер су тамо били припадници ОВК, и додао да је том приликом на ходнику било доста комшија. На лицу места се задржао неких 10 до 15 минута а после тога је морао да се врати на посао. Иначе критичног дана је на посао дошао негде око 18,30 часова можда неких пет минута горе или доле. Он је додао да Марковић Драгиша тога дана сигурно није био ни у каквој униформи и да пре овог догађаја оштећену Рамизу никада нигде није возио.

Окривљени Марковић Драгиша је у своју одбрану навео да такође сматра да није крив за предметно кривично дело и навео је да у свему остаје при својим наводима које је дао пред истражним судијом Окружног суда у Приштини од 07.05.1999. године и са главних претреса од 08.10.2004. године и 16.03.2009. године којом приликом је навео да се он у току 1993. године одселио са породицом за Београд а да је у Приштину дошао 03.05.1999. године да оцу донесе цигарете и да их обиђе. Критичног дана поподне је ишао да посети брата у насељу „Дарданија“ и вратио се у стан оца који стан се налази у стамбеној згради у којој живи оштећена Рамиза око 19,30 часова. По повратку га је мајка понудила да руча али он није ручао. Затим су заједно сишли у стан његовог брата који је био командир полицијске станице и седели су са братом, његовом супругом, децом и извесном Наташом. После неког времена он је пошао у приземље да од комшије „Кеме“ узме таблету за главу. Док је силазио чуо је неку кукњаву па је питао комшије које је сусрео шта се догодило и тада је сазнао да је убијен комшија Иса. Сада пок. Ису је знао само из виђења. Окривљени је децидирано навео да он није заједно са Симоновић Милошем учествовао у лишењу живота сада пок. Исе. Окр. Симоновића познаје само из виђења. У то време није био мобилисан па није имао униформу а није поседовао ни оружје. После пријаве од стране Рамизе да је он учествовао у извршењу овог кривичног дела, полиција је извршила претрес стана у коме је он боравио и тада није пронашла ни униформу коју је он могао да носи ни оружје. На главном претресу од 19.04.2010. године окр. Марковић је додао да ни са ким у тој згради у Приштини он није био у неким приснијим односима па ни са Милошем Симоновићем а такође ништа се посебно није знало ни са оштећеном Емином Рамизи и само је имао површне односе у смислу да се јави и ништа више. Чак шта више неко време пре овог догађаја и са окр. Милошем Симоновићем је имао неки ситан спор. Објаснио је да када је пуштен из затвора „Забела“ након бомбардовања отишао је до Приштине код родитеља како би узео кола и том приликом је видео ошт. Рамизу Емини са још једном женом и тада се јавио рекавши „Добар дан“, на шта му је она такође одговорила „Добар дан“. У вези овог догађаја окр. је додао само још и то да када је чуо да га полиција тражи отишао је да се јави у Полицијску станицу јер је познавао начелника Прве Полицијске станице а што свакако не би учинио да је заиста извршио ово кривично дело за које се оптужује већ би побегао за Београд или нешто слично.

Ради провере навода одбрана окривљених суд је у доказном поступку поново саслушао ошт. Рамизу Емини уз сагласност окривљених, њихових браниоца, заменика ВЈТ у Нишу, оштећене и њеног пуномоћника уз решење Вишег суда у Нишу 3 Кв.бр. 452/2010 од 26.04.2010. године, прочитао исказе сведока Славише Ивановића, Зорана Џудовића, Данијеле Лазић, Миодрага Јанковића са главног претреса од 24.12.2004. године, исказе сведока Бобана Бандића, Гордане Келеман са главног претреса од 10.02.2005. године, исказ сведока Предрага Елеза са главног претреса од 16.03.2005. године, исказе вештака др Миодрага Здравковића и вештака Драгана Крстића са записника од 18.04.2005. године, исказ сведока Мире Бојовић са главног претреса од 14.11.2005. године, исказе сведока Драгане Јевтовић, Бошка Вукићевића, Зорана Спасића од 16.12.2005. године, Љубомира Михајловића са главног претреса од 20.04.2006. године, исказ вештака Наде Јанковић од 27.11.2006. године, саслушао сведока Табаковић Зорана, сведока Стевић Љубинка, сведока Симоновић Бошку, сведока Марковић Живка, уз сагласност заменика ВЈТ у Нишу, окривљених, њихових браниоца, оштећене и њеног пуномоћника а по решењу Вишег суда

у Нишу 1 Кв.бр. 619/10 од 16.06.2010. године прочитао исказ сведока Чолаковић Николе са главног претреса од 22.11.2004. године и извео све предложене писмене доказе.

Оштећена Рамиза Емини је у току читавог главног претреса давала више исказа па је навела да остаје при својим исказима које је дала на главном претресу од 08.10.2004. и 28.04.2009. године али и при ономе што је навела у Приштини у току истражног поступка. Наиме, оштећена Рамиза Емини је била супруга сада пок. Исе. У исказу који је дала пред истражним судијом Окружног суда у Приштини од 11.05.1999. године она је навела да је дана 05.05.1999. године са супругом сада пок. Исом била у парку заједно са комшијама и да је тада око 19,30 часова њен муж пок. Иса одлучио да иду кући и отишао у стан бр. 8 у коме су живели, док се она у парку задржала још неких 15 минута. Када се вратила у стан она је по захтеву супруга припремила вечеру тако да су вечерали а потом јој је Иса рекао да она скува кафу да би затим Иса отишао у салон собу да гледа телевизор док је она остала у кухињи да опере судове и скува кафу. Пошто је скувала кафу исту је однела Иси а затим пошла да истресе столњак са намером да после тога иде код Исе како би заједно пили кафу и како би гледали ТВ дневник. Док је ишла ка тераси неко је зазвонио на вратима и видела је како је изашао Иса и рекао „милиција“ а затим је отворио врата тако да су у собу ушла два мушкарца. Препознала је комшију Милоша који је носио униформу полиције а на глави је имао наочаре и качкет који је навукао мало више на главу и очи а она га је препознала пошто је био ошишан. Онај други мушкарац је био у маскирној војној униформи. Милош је са Исом отишао у салон собу а овај други за кога зна да се презива Марковић и да је његов отац радио у Хитној помоћи је ушао у кухињу код ње и затражио исправе. Она му је дала своју личну карту а затим је он питао одакле је, питао је за торбу која се налазила у другој соби, на шта је она одговорила да су то ствари које су припремили када буду требали да иду из Приштине. Потом је он отворио торбу и узео мајцу беле боје, рекао јој да зине и мајцу јој ставио у уста а потом је узео другу мајцу и њоме је везао око главе да јој запуши уста. Узео је и трећу мајцу и њоме јој везао руке пошто јој је пре тога рекао да седне на кауч и гурнуо је па је она села. Опсовао јој је мајку шиптарску али му је она одговорила да није шиптарка. Некако је успела да одвеже руке а он је то приметио па јој је поново везао руке и за то време је ударао песницама по глави. Успела је да отвори терасу пошто је хтела да скочи да јави комшиници Бојовић Мири али је Марковић поново њу увукао унутра а затим довукао замрзивач и блокирао врата. Њу је ударао кундаком и приносио јој пиштољ под грло говорећи јој да ћути и псујући јој мајку. У том тренутку је чула два пукња који нису били толико јаки и одмах је знала шта се догодило. Хтела је да помогне мужу па је иако је била ошамућена прешла преко замрзивача, изашла на терасу и бацила једну флашу са сирћетом ка Мириним вратима. Пошто се Мира појавила она је закукала и рекла је да су јој одвели мужа. Прешла је на Мирину терасу и ушла у њен стан а потом су изашле и дошле до њеног стана. Ушавши у свој стан она је видела Ису да седи на каучу крвав и полунагнут. То се десило око 20 минута до 20,00 часова. Тада су се окупиле комшије које су позвале дежурну службу и хитну помоћ али хитна помоћ није дошла јер су одговорили да у току ноћи не иду никуда. Пола сата након догађаја дошли су и полицајци и дошао је командир Јанковић са два полицајца а командира познаје јер је био друг њеног кума. Комшије су јој изјављивале саучешће а у једном тренутку она је питала комшиницу Бошку да ли је Милош ту да је одвезе код девера, на шта је она рекла да није ту и да је на терену. Међутим, када се окренула да потражи неког другог да је вози видела је Милоша из себе који је био у униформи али без качкета и наочара и он јој је рекао да не сме да је вози и да су свуда

снајперисти и да је опасно, а и други су такође говорили да не сме да је вози. Она је навела да када је судија био на увиђају док је она седела у стану Николе Чолаковића тај Марковић који је њој везивао уста и руке и био у стану са Милошем је наишао и тражио од Николе да узме кола а Никола му је рекао да нема кола и он је одмах отишао. Тај Марковић је био у војној униформи те вечери кад су јој убили мужа. Тада је објаснила да је она тражила Милоша те вечери да би проверила да ли се он налазио у згради. Тврдила је да су Милош Симоновић и Марковић убили њеног мужа. Још је објаснила да три недеље пре овог догађаја је Милош дошао на њена врата и рекао Иси као пријатељу да иде одатле и да спаси своју главу и децу и да су се због тога они и спаковали и припремали да оду, али су их остале комшије одговориле од те намере, тврдећи да за таквим нечим нема потребе.

На главном претресу од 08.10.2004. године оштећена је изменила свој исказ и навела да је добро познавала Симоновића пошто је живео у истој згради где и она и да се дружио са њеним синовима и да се са њим није сукобљавала, а да је Марковића такође познавала али не тако добро, тако да му се чак није ни јављала. Критичног дана је са супругом ушла у стан пре 19,30 часова па су вечерали а њен супруг је отишао у салон да гледа дневник. Пошто је тражио кафу она је скувала кафу и послужила супруга а потом кренула ка тераси да истресе чаршаф. Тада је чула звоно на вратима а њен супруг је отворио врата и њој је рекао „полиција“. Иза њега је она у ходнику видела два мушкарца у полицијској униформи. Они су ћутали и одмах су гурнули њеног супруга у салон и ушли за њим и притворили врата и обојица су ушли у овај салон. Навела је да су обојица имали на себи полицијске униформе са шарама. Један од њих је био Милош Симоновић кога је одмах препознала и он је на глави имао качкет и на лицу тамне наочаре с тим што је главу држао окренуту наниже вероватно како га не би препознала. Код себе је имао пиштољ и аутоматску пушку. Овај други је био Марковић Драгиша који је такође на себи имао униформу полиције са шарама и код себе имао пиштољ и аутоматску пушку а на глави качкет док за наочаре није сигурна. Када су они ушли у салон тада је ушао још један мушкарац који је био обучен у шарену војну униформу и који није имао ни капу ни наочаре. Њега је препознала и у питању је био човек по имену Чарли, Стевић Љубинко, који је радио у прехрамбеној продавници испред њиховог солитера. Он је такође имао аутоматску пушку, пиштољ и нож. Чим је он ушао почео је да јој псује мајку шиптарску, шутнуо је у пределу ноге тако да је она пала. Тражио јој је личну карту а она му је одговорила да се налази у другој соби. Тада ју је он повукао преко собе и пролазећи поред њихових торби које је припремила са стварима, питао ју је „шта су ти ове торбе“. Она је одговорила да се спаковала да иде а он је тада у торби пронашао једну њену мајцу и ставио јој у уста док је другу поцепао и њоме јој везао уста. Потом ју је ставио на кауч и везао јој и руке и ноге а након тога ушао у салон у коме је био њен супруг са Милошем и Драгишом. Оштећена је навела да је успела да одвеже руке и да скине мајцу са лица и одвеже ноге, и изашла је на терасу у намери да неког позове од комшија. Тада је поменути Чарли изашао да је поново туче и псује и тукао ју је кундаком по рукама и ногама све док се није онесвестила. Када се просвестила видела је да у њеној близини нема никога. Чула је један пуцањ у салону па је знала да су убили Ису, мада је то одмах и схватила када су ушли у стан да ће га убити. Пошто је чула овај пуцањ некако је успела да изађе на терасу и да баци флашу са сирћетом на терасу комшинице Мире а потом се подигла па је сама прешла са своје на њену терасу. Када је бацила флашу Мира је чула да је флаша пала на њену терасу и изашла и питала „шта је то црна Рамиза“. Она јој је одговорила да су јој одвели Ису и ништа јој више није рекла а она је одмах отишла. Из њеног стана је изашла у

ходник и видела је Миру на ходнику њеног стана. Питала ју је да ли је Иса жив а она је рекла „Јесте,јесте“. Након тога оштећена је пала и онесвестила се. Када се просвестила видела је много воде око себе а онда се окренула и у ходнику видела Милошеву мајку. Питала ју је где јој је син Милош а она је одговорила да је на терену. Међутим, она га је истовремено видела ту у ходнику у полицијској униформи али без капе а након тога су је увели у стан комшије Николе Чолаковића. Те вечери она никоме није рекла ко је био у њеном стану и ко је убио њеног супруга јер то није смела да каже, јер је комшиница Кадрија рекла да ћути до зоре јер ће их све побити. Исте вечери она Милоша није звала да он пође да је било где вози. У Николином стану је питала да ли би он могао да је пребаци код девера али је он рекао да је полицијски час и да остане ту. Тек сутрадан је припадницима полиције који су дошли рекла да су у њеном стану били окривљени и поменути Чарли а то је истог дана рекла и истражном судији Окружног суда у Приштини. Објаснила је да је окр. Милош две или три недеље пре овог догађаја дошао код њих у њеном супругу рекао да се спакује за 15 минута и да напусти стан али да исти не закључава након чега су заиста и они спаковали ствари али на наговор комшија нису отишли. Њихова два старија сина су још раније напустили Косово а најмлађи син је три – четири дана пре овог догађај отишао у Македонију. Жену по имену Келемен Гордану не познаје. Те вечери је задобила повреде у виду отекина темена и модрице по рукама. Такође је навела да тога дана оптуженог Драгишу није видела као ни те вечери а да је од комшија чула да је био ту и разговарао са Николом с тим што није био у униформи већ у цивилном оделу. Иначе његов брат је био у резервном саставу полиције а раније је био поштар.

Након што је оштећеној предочено да је у току истражног поступка навела да су у њен стан ушла двојица а да је окр. Милош био у полицијској униформи а окр. Драгиша у војничкој униформи те да је њу везивао Драгиша као и да је након овог догађаја питала Милошеву мајку да је Милош одвезе код девера оштећена је навела да она то није изјавила и да њена изјава није тачно унета и да је истражном судији рекла да је у стан ушао и трећи човек по имену Чарли. Она је тада навела да је сигурна да су њих двојица били у њеном стану и убили њеног супруга. Тачно је да је њен супруг имао новац јер им је исти давао њен син који је радио у иностранству. Она је том приликом навела и да је по повратку из Окружног суда и уласка у стан видела да је леш њеног супруга однет, да су ствари испретуране и тада је утврдила да недостаје 50.000 ДМ а да им је такође нестао и аутомобил. Објаснила је да је то и раније рекла али да не зна зашто то није уписано. Објаснила је да је она у суду рекла да јој је нестао новац када су после четири или пет дана ухватили Марковића и када су је звали да га препозна. Марковића је препознала по изгледу лица и тада је имао мало брадицу. Два и по месеца након догађаја се јавио телефоном Милош из Београда и тада је он њој рекао да је он убио њеног мужа и смејао се. Тога дана када се догађај одиграо она Милоша није видела јер је кретање било ограничено и смањено и у стан је те вечери ушла у 19,20 часова и вечера је трајала десетак минута, а затим је њен супруг отишао да гледа дневник па му је скувала кафу. Иначе њихов аутомобил је био марке Лада а кључеви од истог су се налазили код њеног супруга у џепу и тај аутомобил до данас није пронађен. Што се тиче Чарлија истог је добро познавала, али не зна његово право име и њему је њен супруг позајмио новац али он није долазио код њих у стан. Чарли није био маскиран тако да га је препознала, с тим што у таквом стању у каквом се налазила није запазила да ли има ожиљак на лицу или не. Иначе њен супруг је држао новац у једном посебном новчанику у бифеу у салону. Истражном судији није

тражила да опише повреде које је она имала јер је он видео како је она изгледала, а у то време код лекара нису могли да иду већ су се међусобно сналазили и пружали помоћ једни другима. Злато које имају није им украдено јер је било сакривено на посебном месту. Иначе Чарлијева супруга је радила у хотелу Гранд као собарица и она је тамо радила у вешерају па је због тога познавала. Иначе лице које је било у војничкој униформи је на цеви пиштоља имало неки додатак па је касније сазнала да је то пригушивач, и то је видела када јој је пиштољ приносио уз врат али није видела да ли су она прва два лица обучена у полицијске униформе, на пиштољима имали пригушиваче.

Оштећена Рамиза Емини је дана 06.05.1999. године у канцеларији истражног судије Окружног суда у Приштини извршила препознавање извршиоца кривичног дела и том приликом након што су била поређана лица навела „колико се ја зovem Рамиза овај у средини се зове Милош мој комшија он је био у стану а тај други који је био се не налази овде“. Тада је навела да се отац тог другог презива Марковић који станује у њеном солитеру.

Дана 14.05.1999. године је такође пред судијом Окружног суда у Приштини сачињен записник о препознавању у канцеларији бр. 4 истражног суда у Приштини и том приликом је оштећена навела „у мом стану је био овај што седи у средини описујући да је био обучен у војничкој униформи, имао је мало браде и имао је пушку.“ Додала је да је сигурна у то додајући да јој је он везивао руке и уста. Овом приликом се оштећена није изјашњавала о имену тог лица кога је означила као извршиоца овог кривичног дела али према опису који је већ дала закључује се да се ради о Марковић Драгиши.

На главном претресу од 28.04.2009. године оштећена је навела да остаје при исказу који је дала на записнику од 08.10.2004. године и поново додала да је сигурна да су оптужени убили њеног супруга и да је био присутан још један по надимку „Чарли“ и да је тај Чарли те вечери везивао, тукао, псовао а да су за то време Милош и Драгиша били у дневној соби код њеног супруга Исе. Објаснила је да није била присутна када је вршен увиђај у њеном стану и да не зна када је све сликано и да су је позвали да дође у свој стан у другу собу а не у ону у коју је Иса убијен и да им је она тада рекла ко је убица. То је било сутрадан а тело њеног супруга Исе је целе ноћи било у стану. Објаснила је да се њен син Авдо дружио са Милошем али да није био у Приштини кад се све ово догодило и да је на око месец дана пре него што ће Иса да буде убијен, Авдо са породицом отишао у Македонију а потом у Шпанију. Она је поново објаснила да су критичне вечери у њен стан ушли Милош и Драгиша који су са Исом ушли у салон а да је потом у њихов стан ушао и тај трећи кога је препознала као Чарлија и он је био у маскирној војној униформи, с тим што Чарли није ни куцао на врата јер су врата већ била отворена. Пре овог догађаја оптужене је виђала да су били заједно у друштву и сретала их заједно на улазу у њихову зграду и виђала их у униформи и цивилу. У стан је први ушао Милош а за њим Марковић и она их је одмах препознала и све је то видела из кухиње чија су врата преко пута салона. Када су та прва двојица ушла Иса јој је рекао „Рамиза полиција“ односно Иса јој је рекао „комшија на врата – полиција“.

Окривљени Милош је том приликом навео да је тачно да је он био на вратима код Исе и то због тога што га је њихов син Авдо тога дана замолио да његовом оцу Иси каже да је најбоље да оду и он је био у друштву са још једним колегом полицајцем чијег имена

не може да се сети. Авдо га је срео на самом улазу у зграду и рекао „Милоше брате мој кажи Иси да иде, неће да ме слуша“, и он је због тога отишао код Исе на врата и њему пристојним тоном рекао да је најбоље да се негде склони и Иса му се на томе захвалио а Авдија је све ово слушао са другог спрата. Након овога оштећена је навела да то што Милош говори је сушта лаж и да њен син Авда месец дана пре тог догађаја је отишао у Македонију и да је њен син Авда Иси говорио за време док је био рат у Хрватској и Босни да би било добро да напусти Косово а не када је било ратно стање 1999. године.

На главном претресу од 19.04.2010. године је оштећена навела да остаје при наводима са записника од 08.10.2004. године, од 28.04.2009. и при ономе што је рекла у Приштини. Том приликом она је објаснила да су на препознавању код истражног судије у Приштини била двојица или тројица лица и да је Марковић Драгиша био у цивилу обучен и да су њој показивали слике и да је исти касније ухваћен и да су јој слике показивали пре него што је Марковић Драгиша приведен. Објаснила је да је њу тукао и шутирао и везивао тај Чарли и да је од тог ударања имала повреде по телу али да је тада било ратно стање и да није могла да дође до лекара, а да је повреде пријавила и истражном судији и полицији. Повреде је имала по десној руци, како показује, по телу и на глави позади у пределу темена. После овог догађаја Николи Чолаковићу је говорила за Чарлија и да је управо њему рекла да је Чарли био са овом двојцом а да јој је Никола одговорио „Комшинице Рамиза немојте о овоме да говорите до ујутру, јер је читава зграда под опсадом и све ће да нас побију“. Те ноћи јој је нестао и новац и кола која су била паркирана испред зграде. Нестанак новца и кола је такође пријавила истражном судији. Истражном судији Окружног суда у Приштини је испричала за то треће лице „Чарлија“ и објаснила начин на који је он малтретирао, а шта је истражни судија писао на записнику њој то није познато и они су писали шта су хтели. Након што је оштећеној предочено да јој је записник диктиран и да је исти потписала без примедби, она је још једанпут објаснила да је све испричала тадашњем истражном судији. Чарли јој је мајцом везао руке, једну мајцу ставио у уста а када је покушала да дође до терасе он ју је шутнуо цокулом и ударио кундаком од чега се онесвестила. Поред тога је чула два пучња али не зна ко је пуцао. Код истражног судије Окружног суда у Приштини је два пута саслушавана и ваљда је оба записника потписала. Једном је била и на препознавању у суду када су ухватили Марковић Драгишу. Након што је оштећеној предочен записник о саслушању код истражног судије Окружног суда сачињен 11.05.1999. године она је објаснила да је одмах дан након догађаја саслушавана код истражног судије а шта су они писали није јој познато. Није тачно да је тражила да је након догађаја Милош повезе код родбине како то стоји на записнику пред истражним судијом. Описала је да је критичне вечери Милош Симоновић био обучен у полицијску униформу, да је имао капу и наочаре, а да је Марковић био обучен само у полицијској униформи и да није приметила да има капу, а да је овај трећи био обучен само у војничкој униформи. Након што је оштећеној предочен део исказа са главног претреса од 08.10.2004. године где описује да је Марковић Драгиша имао качкет на глави објаснила је да то рскла за Милоша Симоновића а не за Марковић Драгишу. Такође је навела да није тачно да су се после овог догађаја она и окр. Марковић видели и да му је она рекла „добар дан“. Критичне вечери са њом је била њена добра комшиница Мира Бојовић и друга комшиница Кадрија која је у међувремену преминула и да су биле у стану Николе Чолаковића али да никоме од њих није рекла ко је убио њеног мужа јер је било ратно стање, а осим тога пре тога је била онесвесћена тако да се о томе није изјашњавала јер није смела. На питање суда до када је било ратно стање на Косову и Метохији као и када је давала исказ пред

истражним судијом и када је осећала страх објаснила је да је након догађаја полиција само дошла до њеног стана, закључала врата и узела кључ и да се она плашила због ратног стања да каже ко је убио њеног мужа а да је 11.05.1999. године пред истражним судијом изјавила ко је убио њеног супруга јер се тада мање плашила и постојало је обезбеђење. Дан након убиства 06.05.1999. године је била у свом стану одакле је отишла код девера и то после саслушања код истражног судије и тада је приметила да јој је нестао новац из стана. То је саопштила истражном судији али јој није јасно зашто то није унето у записник. Објаснила је да су окривљени знали да она у кући поседује новац јер је њен син дуже времена у иностранству и да шаље новац и да је чак и њен покојни супруг новац позајмљивао том Чарлију и то по 1.000 франака што је лично и виђала. Зна да је Чарли звао телефоном док је њен муж био на послу и да ју је потом супруг звао са посла и рекао јој је да Чарлију да 1.000 франака на зајам. Такође је њен супруг позајмљивао новац и другим комшијама у згради. Објаснила је да је тог маја месеца након догађаја два пута била у суду у Приштини и да је била два пута саслушавана. Оштећена је додала и то да је њој том приликом нестало 30.000 швајцарских франака и 20.000 немачких марака. На констатацију суда да је у току прошлог претреса изјавила да јој је нестао новац у износу од 50.000 ДМ а да оштећена сада помиње и швајцарске франке она је објаснила да је њој све то исто, те да је прошло доста времена и да је тачно ово што је изјавила на последњем главном претресу.

Сведок Табаковић Зоран је у свом исказу навео да у свему остаје при ономе што је изјавио на главном претресу од 08.02.2006. године када је објаснио да је у критично време он био истражни судија Окружног суда у Приштини и да је по обавештењу да је извршено убиство у коме је живот изгубио пок. Иса, изашао на лице места да би обавио увиђај. Убиство се догодило у вечерњим сатима 05.05.1999. године а на лице места је изашао 06.05.1999. године. Оно што је утврдио на лицу места унео је у записник о увиђају Кри.бр. 114/99 од 06.05.1999. године. Сећа се да у време када је дошао у стан у коме се налазило тело пок. Исе оштећена Рамиза је била у том стану у кухињици са леве стране, док је тело пок. Исе било у другој соби која је била са десне стране гледано од улаза у стан. Зна да је седео ка каучу и да је био прекривен белом јамболиом. Добро се сећа да тада у стану није било трагова претурања, трагова борбе или померања ствари, већ је стан био уредно намештен и све ствари су биле на свом месту. Улазна врата од стана су била отворена када је дошао а на самом улазу је било двоје или троје комшија. Врата на тераси нису била отворена већ затворена и као што је рекао ствари у стану нису биле померане па је тако и замрзивач стајао на свом месту. Зна да је оштећена тада изјавила да је била везивана али они трагове њеног везивања или пак туче нису пронашли. Крим. техничар је фотографисао стан. Оштећена том приликом уопште није спомињала никакав новац нити касније у току поступка. Што се тиче исказа оштећене који је дала 11.05.1999. године навео је да је он унео њене речи односно како је она описала сам догађај, како се он одиграо, ко је био у стану и ко је шта радио у стану. Тада није спомињала треће лице извесног Чарлија јер да га је споменула он би то унео у записник и истрага би такође ишла у том правцу како би се утврдило да ли је тај Чарли учествовао у извршењу кривичног дела. Објаснио је да он није давао наредбу ради утврђивања да ли па рукама окр. Милоша има трагова барута обзиром да се убиство десило у вечерњим сатима а он је тек ујутру обавештен о убиству. На главном претресу од 13.05.2010. године сведок Табаковић је навео да су наводи оштећене ноторна неистина и да она њему као тадашњем истражном судији Окружног суда у Приштини није помињала никакво треће лице и да то једноставно није тачно. Он је као

истражни судија био дужан да све речи оштећене по закону унесе у записник што је и учинио тако да није изоставио никакве речи које је она евентуално рекла. Такође су нетачни наводи оштећене да је њему као истражном судији пријавила нестанак новца и нестанак кола и објаснио да он не само да је саслушавао оштећену већ је и непосредно вршио увиђај на лицу места, где осим леша покојника није било никаквих других доказа који би указивали на било шта друго. Оштећена је пред њим у суду саслушавана само једном ако се не узимају у обзир и изјаве које је као оштећена давала приликом увиђаја на лицу места непосредно након самог догађаја. Пред њим се оштећена није децидирано изјаснила о томе ко је убио њеног супруга већ је само објаснила да би евентуално могла да препозна извршиоца. Осим тога приликом давања исказа у његовој канцеларији она није навела нити је деловала уплашено, није рекла да јој неко прети и да због тога не сме да да исказ, већ је била само узбуђена, а што је и нормално обзиром на врсту догађаја. Објаснио је да он као истражни судија оштећеној није показивао никакве слике људи а препознавање је колико зна вршено у полицији. Увиђај поводом овог кривичног дела обављен је дан после догађаја у преподневним часовима после 09,00 часова ујутру. На улазним вратима стана је стајао полицајац који је обезбеђивао лице места и кога је он затекао. Оштећена је била у стану али он не зна зашто и на који начин упркос томе што увиђај пре тога није извршен. Додао је и то да колико је могао да примети оштећена није имала повреда по лицу а ни она сам није говорила о томе да је била повређена.

Суд је ради утврђивања материјалне истине, извршио суочење између ошт. Рамизе Емини и сведока Зорана Табаковића па је овом приликом оштећена окренута према сведоку навела да је сведоку који је био истражни судија рекла да је постојало треће лице „Чарли“ и да му је то рекла приликом саслушања у суду и да му је рекла да су њеног супруга убили Милош Симоновић и Марковић Драгиша и да му је рекла да су критичном приликом из стана нестали новац и кола и да јој он није прочитао записник о саслушању, те да је било ратно стање и да су радили шта су хтели. Сведок Зоран Табаковић окренут према оштећеној Рамизи Емини је навео да му она није рекла да је постојало треће лице „Чарли“, да није рекла да су Милош Симоновић и Марковић Драгиша убили њеног супруга већ да би могла да их препозна, лица која су извршила убиство, те да није помињала нестанак новца и возила и да у згради суда није било ратно стање. Такође овом приликом оштећена је изјавила да је два пута била пред Зораном Табаковићем као истражним судијом и то једном када је саслушавана и други пут када јој је показивао слике док је сведок Зоран Табаковић изјавио да је оштећена пред њим била саслушавана само једном и да јој није показивао слике јер их није ни имао.

Сведок Стевић Љубинко звани Чарли је навео да у свему остаје при ономе што је изјавио на главном претресу 16.12.2005. године где је објаснио да је он живео у Приштини где је поседовао кућу и стан а да је био запошљен у Друштвеном предузећу ДД „Кланица“ Косово Поље и да је око годину дана радио у продавници која се налазила у близини стамбене зграде у којој су живели Иса и Рамиза па их отуда познаје само из виђења јер су долазили код њега у продавницу. Навео је да код њих никада није одлазио нити је било шта са њима имао те да никада од њих новац није позајмљивао. Ова продавница је затворена пре 01.01.1999. године тако да у време извршења кривичног дела и није радио у тој продавници. Окр. Симоновић Милоша и Марковић Драгишу уопште не познаје и раније их никада није ни видео. У време извршења кривичног дела је био мобилисан и налазио се у војној јединици која је била смештена у Дому старих али у то време а мисли

на 05.05.1999. године није дужио никакво наоружање, с тим што пиштољ никада није ни дужио. Са тим убиством пок. Исе нема никакве везе и није ни чуо ни од кога да је неко убио пок. Ису. Неспорно је да је његов надимак Чарли и да је његова супруга радила 6 година у хотелу Гранд као собарица али не зна да ли је она познавала Рамизу. Објаснио је да је он мобилисан за време нато агресије али не као војник већ као припадник цивилне заштите и није носио војничку униформу, већ униформу цивилне заштите плаве боје која је слична радничком оделу, а оружје уопште нису дужили. Оружје су задужили тек на око десет дана пре него што је војска напустила Косово. Приштину је напустио 17.07.1999. године. Док су били у Дому старих чували су стражу и само је једно лице које је било на стражи имало оружје, колико се сећа аутоматска пушка, али за ту пушку нису имали муницију. Навео је да зна у којој згради су живели Рамиза и Иса али не зна који је број њиховог стана.

Оштећена Рамиза је приговорила исказу сведока том приликом наводећи да је он добро познавао њеног супруга и да је од њега често позајмљивао новац који му је враћао, те да она добро познаје и његову супругу јер су заједно радиле у хотелу Гранд. Критичног дана сведока је видела на око пола сата пре извршеног убиства испред стамбене зграде у којој живи и био је са извесним Љубом који је њеном супругу продао аутомобил, и тада је сведок био у цивилној одећи. Касније је од Николе чула да пре него што је изашао испред зграде је он био у његовом стану и ту пио кафу. Када је сведок Стевић пре убиства њеног супруга ушао у њен стан на себи је имао војничку униформу и носио је аутоматску пушку и пиштољ а на глави није имао капу. Он је њу тукао и то аутоматском пушком и цокулама а из кухиње ју је одвукао у другу собу, везао је и ставио мајцу у уста.

Сведок Стевић је навео да наводи оштећене уопште нису тачни и да са овим убиством нема никакве везе а да Николу Чолаковића познаје и да је неколико пута био код њега у стану да му однесе хлеб и млеко јер се радило о човеку који је срчани болесник.

На главном претресу од 13.05.2010. године сведок Стевић још једанпут је навео да окривљене које је видео у судници не познаје нити их је раније познавао и да у његову продавницу у Приштини они нису долазили. Зна да је пок. Иса Рамизи имао стан и њега је познавао јер је долазио у продавницу по намирнице али да он никада у животу није био код њега у стану нити је са њим имао било какве пословне односе, нити је икада позајмљивао новац. Такође и оштећену Емину Рамизи познаје само из виђења али она није долазила код њега у продавницу.

Оштећена Рамиза Емини и њен пуномоћник су приговорили исказу сведока наводећи да сведок не говори истину.

Суд је такође ради утврђивања материјалне истине извршио суочење између оштећене и сведока Стевић Љубинка па оштећена окренута према сведоку изјави да је то Стевић Љубинко звани Чарли који је био у њеном стану када је убијен њен супруг, односно да је био у стану Николе Чолаковића када је убијен њен супруг и да је управо овај сведок од њеног супруга позајмљивао новац и да је у питању убица који је убијао по Косову. Док сведок Стевић Љубинко окренут према оштећеној је изјавио да њени наводи нису тачни, да никада није био код ње у стану, да није позајмљивао новац од њеног супруга и да је био у цивилној заштити за време рата на Косову. На констатацију суда да је

на прошлом претресу оштећена изјавила да је приликом убиства њеног супруга било троје лица, од који је једно лице присутни Стевић Љубинко звани Чарли а да је приликом суочења изјавила да је приликом убиства њеног супруга Стевић Љубинко био у стану Николе Чолаковића оштећена је изјавила да је због нервозе помешала и да је заправо Стевић пре убиства њеног супруга био у стану Николе Чолаковића са још неколико лица, а да је у време самог убиства био у њеном стану и да је њој то познато зато што их је она видела како су улазили у стан Николе Чолаковића.

Сведок Симоновић Бошка мајка окр. Симоновић Милоша је навела да у свему остаје при наводима из прошлог поступка од 24.05.2007. године и да је објаснила да је у току 1999. године живела у Приштини заједно са својим сином Симоновић Милошем који је био мобилисан од стране полиције за време НАТО агресије и да су они боравили по кућама у Приштини и да данима није долазио кући. Критичног дана када је убијен Иса она је радила и са посла се вратила око 19,15 часова и свог сина тога дана уопште није видела. Негде око 20,00 или 20,10 часова је пошла из свог стана да купи цигарете и негде између 3 и 4 спрата на степеништу је сусрела Рамизу са комшиницом Јованком Чолаковић и видела да је иста уплакана. Питала је шта јој се догодило а она је одговорила „јао Бошка немој ништа да ме питаш одвели су ми Ису“. Питала ју је како су то одвели Ису, на шта јој је она одговорила „не знам немој да ме питаш“ и затим отишла навише. Прошла је поред њеног стана и ту у ходнику никог није било, као ни испред стамбене зграде. Када је купила цигарете и вратила се у ходнику се већ окупио већи број људи и тада је чула да је Иса убијен. Нико није говорио о томе ко је убио Ису. Објаснила је да се не сећа да ли је те вечери видела свог сина и да ли је долазио у зграду у којој живе. Изјутра је код њега дошла полиција и предала јој кључеве од његовог аутомобила па је она помислила да је погинуо али су јој они тада рекли да је он осумњичен да је убио Ису и да је ваљда то рекла Рамиза. Марковић Драгишу је пре тога видела можда једном или два пута али га није познавала, а ни тога дана га није видела. Што се тиче оружја објаснила је да је у свом стану држала пиштољ свога свекра који је био војно лице и имао један пиштољ кал. 7,65 мм, ту га је држала због сопствене сигурности. Њен син никада у животу није имао неко оружје и носио је само оружје које је добио у полицији. Полицајци нису вршили претрес њеног стана као ни друга службена лица. Наведени пиштољ је касније предала бившем супругу. Њен син више дана није долазио кући али зна да је у овој згради имао девојку код које је долазио али она није видела да ли је улазио у стан и да ли је померао ствари. Од тренутка када је те вечери дошла кући око 19,15 часова њен син није долазио у стан и није приметила да је неко ручао у њеном стану. Након што јој је предочено да је окр. Милош навео да је долазио у стан нешто пре 19,00 часова и да ју је сусрео на степеништу и да је у свом стану боравио пар минута сведок је изјавила да се не сећа да ли је Милош заиста долазио у стан и са њом провео пар минута али се сећа да су те исте вечери код ње долазиле комшије и испричали јој да га је Рамиза звала да је вози код њених али да су га они спречили. Још једанпут је поновила да се не сећа да је од ње Рамиза тражила да зове њеног сина како би он позвао полицију, већ се само сећа да је Рамиза рекла да су одвели њеног Ису. Такође је навела да њој Рамиза није рекла нити је критичне вечери питала за Милоша. На главном претресу од 13.05.2010. године сведок је још једанпут поново изјавила да се критичне вечери сусрела са општ. Рамизом када је кренула да купи цигарете и да ју је питала „Рамиза што плачеш“ а да је она одговорила „Одвели су ми Ису“. На све то она јој је рекла да не плаче и да ће се то средити, па је Рамиза наставила да се пење навише а она је отишла по цигарете, да би се после једно 15 минута вратила, видела гужву испред

стана оштећене у ходнику и чула шта се догодило. Оштећену Рамизу након овога више није видела, а ни она никада у животу није рекла да је њен син Милош убио њеног супруга.

На исказ сведока није било никаквих примедби.

Сведок Марковић Живко је навео да у свему остаје при наводима које је дао на записнику од 26.05.2005. године којом приликом је објаснио да је Марковић Драгиша син његовог рођеног брата а да Симоновић Милоша познаје само из виђења и лично га није никад упознао. Објаснио је да се сећа да је тога дана када се догодило убиство је Драгиша био у његовој кући у Приштини у насељу Дардарија без икаквог посебног повода и дошао је као и обично и играо се са децом његовог погинулог сина. У то време он је више пута долазио код њих. Тога дана када се догодило убиство он је дошао у његову кућу негде око 14,00 или 15,00 часова и тада је дошао сам, и зна да је седео у кући и играо се са децом његовог покојног сина све до првог сумрака. За то време никуда није одлазио. Из његове куће је отишао у први сумрак и чини му се да је поменуо Нату или да га је позвао неки човек. Испратио га је до степеништа и не зна да ли је пешице отишао до своје куће и да ли је отишао сам или не. Не сећа се како је био обучен тога дана. Такође није био у могућности да се изјасни о томе колико је дана боравио у Приштини и када је дошао у Приштину и зна да је повремено био у Београду а повремено у Приштини код својих родитеља. Сутрадан је чуо да се догодило ово убиство а након тога је чуо да је Драгиши одређен притвор али да о томе ништа не зна а пок. Ису уопште није познавао. Није био у могућности да се изјасни о томе у колико је сати изашао из његовог стана, осим да је то било када је почео да пада мрак. Такође није видео да он носи оружје тога дана. На констатацију да је сам окривљени изјавио да код куће није пронашао свог стрица када је око 16,00 часова отишао од њега сведок је објаснио да се добро сећа да је био код куће и да је Драгиша дошао и ушао у дечију собу и да тих дана није одлазио у село и да се можда окривљени не сећа тих околности. На главном претресу од 13.05.2010. године је поновио да се критичног дана са својим братанцем Драгишом видео у поподневним часовима пре мрака и да не може тачно да се сети у шта је Драгиша том приликом био обучен, јер због породичне трагедије на то није обраћао посебно пажњу. Иначе са окр. Драгишом и његовим родитељима и поред тога што су блиски сродници нису у најбољим односима и колико се сећа Драгиша тада није био у резервном саставу војске и да је заправо само дошао из Београда али да у то није 100 % сигуран. Том приликом се видео са његовим ћеркама и децом али не зна да ли се видео још са неким од укућана а мисли да није.

Суд није извео доказ саслушањем сведока Зорана Марковића јер се исти налази у Шведској а његов исказ није могао да буде прочитан јер се ради о привилегованом сведоку.

Сведок Бојовић Мира је навела да остаје при исказу који је дала у току истражног поступка на записнику од 20.05.1999. године где је навела да је она становала у комшилуку са Рамизом Емини, стан до стана односно тераса до терасе и да у стану живи са бебом од пет месеци, и то јој је било унуче од сина. Критичног дана негде око 19,30 часова чула је да је нешто лупнуло на вратима терасе и она је погледала колико се могло видети кроз стакло и видела је Рамизу како се нагнула кроз прозор њене терасе према њеним вратима од терасе. Видела је да је имала нешто бело око врата али не зна шта. Чула је да она са

терасе виче „Миро потрчи одведоше ми Иса“ и питала је ко, а она је одговорила да не зна. Када јој је рекла да јој одведоше Иса она је потрчала према излазним вратима стана и док је отварала излазна врата само што је изашла испред врата Рамиза се створила иза ње. Када се окренула она је видела и упитала је „одакле ти“ а она је одговорила да је прескочила на њену терасу. Ништа није ни видела ни чула а она је у ходнику кукала и ту су се скупили други станари а она се вратила због бебе у стан. На главном претресу сведок је још додала да када је чула да је нешто лупило на њена врата од терасе и видела да је пала једна флаша са сирћетом. Објаснила је да када је након тога изашла у ходник видела да је у ходнику упаљено светло али да никог нема и није чула ни одјек корака нити нечије гласове у ходнику, приметила је да су улазна врата њиховог стана одшкринута неких 20 цм и пошла да уђе у стан. Ушавши у стан видела је да у дневној соби на кревету седи Иса са главом наслоњеном на наслон кревета а иза њега је видела рупу у зиду. На његовом лицу није видела крв, али је видела крв на јамболији којом је кревет прекривен. Тада у стану никога осим њега није било. Када се окренула да изађе видела је да је Рамиза ушла у ходник. Она ју је ухватила и окренула рекавши да не може унутра и да треба да позову полицију јер није желела да она види у каквом се положају налази њен супруг. Тада још није знала да ли је Иса преминуо или је још увек био жив. Након тога су заједно ушле у стан комшинице Јованке како би позвали полицију. Видела је да Рамизи око врата виси једна бела крпа или марама а она је рекла да су је везивали том марамом. На њеној руци је запазила једну чворугу као и у пределу потиљка. Она је била у шоку и једноставно је била изгубљена и само је гледала. Пред њом ништа није говорила о томе ко је улазио у њен стан, колико их је било у стану и шта су радили са њом и са Исом. Сведок је објаснила да окр. Симоновића познаје јер је живео у истој згради док је Марковића ту само повремено виђала и мање га познаје и он је ту само повремено долазио. Те исте вечери она није видела окривљене у згради. Није сасвим сигурна колико је времена протекло од тренутка када је ова флаша пала на њену терасу али је приближно прошло од тог тренутка до тренутка када је изашла у ходник око 1 минут. Сретену Герасимову познаје и она је живела на истом спрату између Рамизе и стана Чолаковића и она није била у ходнику када је сведок изашла а да ли је касније излазила у ходник не зна, али зна да су се скупили људи, комшије и пролазници који су стајали ту у ходнику. Симоновића је видела да носи униформу и он је био у саставу полиције а Марковића није виђала у униформи. Стевић Љубинка познаје под надимком Чарли и он је радио у продавници преко пута солитера али до Нове године а након тога ту више није радио и њега те вечери није видела у ходнику у згради где се одиграо догађај.

Странке нису имале примедби на исказ сведока.

Сведок Јефтовић Драган је у свом исказу објаснио да је у току 1999. године обављао послове инспектора СУП-а Приштине за крвне, сексуалне и саобраћајне деликте. Сећа се да је излазио на лице места и то сутрадан а не исте вечери када се десило убиство и то заједно са члановима увиђајне екипе Вукићевић Бошком и крим. техничарем Спасић Драганом и истражним судијом Зораном Табаковићем који је руководио увиђајем. Лице места је било обезбеђено од стране полицајаца. Сећа се да је по доласку у стан видео да је на једном каучу био леш пок. Исс и да се у стану налазила његова супруга Рамиза. На каучу је била јамболија а леш је био у седећем или полуседећем положају са забаченом главом. Имао је повреду у пределу главе и била је једна локва крви. Сећа се да су пронашли једну или две чауре ватреног оружја и то пиштоља али се не сећа калибра. Обзиром на протек времена се не сећа да ли је у стану нешто било испретурано, да ли су

се опажали трагови тражења, да ли су неки предмети били оборени или поломљени и слично. Обавили су разговор са оштећеном која је била узрујана, уплашена и збуњена. Колико се сећа она је тада изјавила да је препознала извршиоце кривичних дела и дала им имена двојице људи, након чега је један од њих лишен слободе, а за другим је покренута потрага. Колико зна то једно лице је било запослено у полицији и од њега је одузето оружје које је имао код себе и узета парафинска рукавица. Иако је оштећена спомињала да је везивана не сећа се да су пронађени неки трагови везивања у самом стану. Приликом претреса никакав новац није тражен и не сећа се да ли је оштећена Рамиза указивала на то да је мотив био одузимање новца. Оштећена приликом увиђаја није спомињала и треће лице које је учествовало у извршењу кривичног дела.

На исказ сведока није било никаквих примедби.

Сведок Вукићевић Бошко је навео да је у време извршења кривичног дела обављао послове шефа одсека за крвне деликте у СУП-у Приштина. Поводом овог убиства на лице места су изашли он, инспектор Јефтовић, крим. техничар Спасић Драган, истражни судија Зоран Табаковић и заменик ОЈТ Миодраг Сурла и увиђај су вршили сутрадан. На лицу места су затекли леш на каучу који је био прикривен јамболијом беле боје. Глава пок. је била обливен крвљу и на њој је постојала једна прострелна рана. Иначе пок. Иса је седео на каучу са главом забаченом на страну и постојала је и локва крви а крв је била и на каучу и на тепиху. Пронашли су један пројектил и он је био на каучу као и траг од пројектила на зиду. Није сигуран да ли су пронашли једну или две чауре, али мисли да су пронашли две чауре кал. 7,62 мм. Не сећа се да ли су у стану утврдили да је лице које је извршило убиство претраживало по стварима, да ли су те ствари биле испретуране али њима супруга погинулог тада није указивала на то да би мотив могао да буде одузимање новца или неке драгоцености. Њима је тада рекао да су два лица била у стану од којих један у полицијској униформи и да је једно лице њен комшија. Рекла им је да је један од њих њу везивао али се не сећа да је било неких трагова у том правцу. Сведок је рекао да су полицајци у резерви дужили пиштоље кал. 7,62 мм и кал. 9 мм, зависно од тога које је оружје имала која полицијска станица.

Након исказа овог сведока окр. Марковић је изјавио да га је полиција тражила у стану његовог оца али да га нису пронашли и да је одмах по позиву оца истог дана се јавио полицијској станици 06.05.1999. године. Тада су му рекли да је позван у вези овог убиства и да су га директно после тога одвели у затвор а тек после 4-5 дана су га одвели код истражног судије ради препознавања.

Сведок Спасић Зоран је навео да је у време извршења кривичног дела обављао послове крим. техничара и да је у том својству био на лицу места када је извршен увиђај у стану оштећене после убиства њеног супруга. Колико се сећа леш пок. Исе су пронашли у њиховој соби која се налази са десне стране уласка у ходник и исти се налазио у седећем положају и био је на каучу. На глави је имао прострелну рану. Између кревета и зида он је пронашао пројектил и видео је да је тим пројектилом оштећен зид, а видео је и да је тај пројектил прошао и кроз даску кревета. Сећа се да је пронашао и једну чауру на поду са десне стране од леша али није сигуран да ли је пронашао још неку чауру док оружје нису пронашли у стану. Колико се сећа никаквих трагова преметачине није било у стану. Прегледао је и кухињу и видео је да ништа није померано. Он није узимао трагове са

улазних врата или пак неких других предмета који су извршиоци могли да додирну. Прегледао је под али се на њему голим оком нису видели трагови обуће тако да такве трагове није ни фиксирао. Такође ни у предсобљу ни у дневној соби нису изузети неки трагови који потичу од извршиоца кривичног дела.

На исказ овог сведока није било примедби.

Сведок Љубомир Михајловић је навео да је у току 1999. године био у Приштини и да је радио у финансијској полицији и да је познавао Симоновић Милоша јер је његова мајка такође тамо радила. Марковић Драгишу не познаје. Могуће је да је познавао и Стевић Љубинка. У току маја 1999. године је био радио у Приштини. Такође је познавао и пок. Ису и зна да је једног дана његов син дошао са Исом и да су од њега тражили да купе аутомобил марке „Лада самара“ и да су га они тада купили и платили цену. Након тога је у два наврата код њега долазио Иса како би он за њега подигао бонове за гориво јер се аутомобил и даље води на њега. Што се тиче самог убиства не зна како се оно одиграло и ко је то учинио. У време када се ово догодило он није био у згради у којој је становао пок. Иса нити је видео ко је био у тој згради, нити му је било шта познато у вези са извршиоцима. Такође је познавао Чолаковић Николу али са њим није разговарао о овом кривичном делу. За време бомбардовања Милоша и није виђао у Приштини. Након овог исказа оштећена Рамиза је навела да је на пола сата пре убиства видела сведока Михајловића да је заједно са Чарлијем изашао из стамбене зграде а да су пре тога били код Николе Чолаковића. Такође неких 15 дана након догађаја су се срели и сведок јој је рекао да се сели за Ниш и замолио је да она купи неке намирнице за његовог таста и ташту а она му је одговорила да то не тражи од ње јер сведок зна да су јој они убили супруга. На те речи јој је одговорио да заиста много зна о том убиству али да не може да говори о томе. Након овога сведок је изјавио да овакви наводи оштећене уопште нису тачни, и да он није био код Николе Чолаковића пре убиства и да никада јој није рекао да зна нешто у вези убиства њеног супруга.

Оштећена је приговорила исказу сведока.

Сведок Никола Чолаковић је навео да остаје при наводима које је дао у току истражног поступка на записнику од 13.05.1999. године где је објаснио да је живео у Приштини у солитеру П + 8/2 и да је тога дана био са Бојевић Нешком и Герасимом Јевремом на шестом спрату. Негде око 19,30 часова су варили неку антену а вратили су се наниже око 10 минута до 20,00 часова и у том силажењу су срели његову супругу Јованку, Бојевић Миру и ошт. Рамизу које су им рекле да су одвели Ису. Сишао је на спрат где Иса станује јер се ту налази његов стан а врата стана пок. Исе су била полуотворена. Ушао је унутра, погледао и десно од улазних врата је видео да пок. Иса седи у полуседећем положају и видела се крв по зиду. Одмах се вратио натраг и ништа није дирао. У том моменту мајка од Марковић Драгана и овог другог дечка су силазиле на степенице одозго са оба сина а Драган је пришао и упитао га „шта је то Ницо“. Рекао му је да је неко убио комшију Ису а он га је питао да ли је сигуран у то и треба ли хитна помоћ на шта је он одговорио да уће и види. Драган је изашао односно са врата се вратио и рекао је да треба да се зове полиција и он је позвао полицију. Полиција је дошла веома брзо за неких 5 до 10 минута, све је ово било негде око 20,00 часова. Тачно је да је дошао Симоновић у полицијској униформи и тада га је Рамиза замолила пошто има кола да иде да доведе

Исову браћу а он јој је одговорио да хоће. Једна од комшиница га је одговарала да не иде, а он му је рекао да ако иде да ће и он поћи са њим јер није хтео да га пусти да иде сам. Онда је Милош одговорио Рамизи да не сме да иде. Сведок је потом додао на главном претресу да пре него што се попео да варе антену у ходнику никог није видео. Када га је Рамиза видела она је рекла Никола молим те киднаповали ми Иса или га убили молим те појури. Он је разумео да она жели да он одмах уђе у њен стан и да види шта се са њим догодило. Он је ушао у њен стан и тамо је видео Ису на каучу и он је седео на каучу и на њему није видео крв, али је видео крв на зиду иза њега. Није му прилазио већ се само повукао и Рамизи рекао да је он убијен. Након овога су позвали полицију и то је учинио брат Марковић Драгише. Када је полиција дошла они су затворили њен стан и закључали улазна врата рекавши им да вештаци нису у могућности да те вечери изађу. Након овога Рамиза је ушла у њен стан и разговарали су о томе ко је убио Ису а на његово питање она је рекла комшије. Док су ту седели испричала је да су њих тројица ушли у стан, двојица у полицијској униформи а један у војничкој униформи и тврдила је да су је везивали неком марамом или мајцом и тукли. Те ноћи негде после поноћи кад је легла да спава у његову собу је изненадно ушла Рамиза и чуо је да говори „а Милоше црни бајрак ти се вио изнад главе“. Када ју је питао који Милош, она је одговорила Бошкин син. Она је рекла да јој је он убио Иса а након тога је тврдила да је са њим био и оптужени Марковић кога је такође препознала а да наводно треће лице није препознала. Сведок је објаснио да је он био ту када је окр. Милош дошао исте вечери и када му је Рамиза рекла „Убише ми Иса“ хоћеш ли да ме водиш код девера и он јој је тада одговорио да хоће. Познато му је и то да је сутрадан по доласку екипе која је вршила увиђај, Рамиза ушла у свој стан да би узела новац и да је донела 14-15 француских франака и предала их комшиници Кадрији. Лично ју је питао да ли нешто хвали на шта је одговорила да јој ништа не хвали и да су све ствари у стану. Окривљеног Марковића је видео на дан или два пре овог догађаја јер га је замолио да га одвезе код ауто механичара. Када су пуштени из притвора поново му се јавио Марковић и молио да га одвезе код истог ауто механичара, зна да је ту била Рамиза када је он наишао па јој је он рекао „добар дан“ а она је њему одговорила „добар дан сине“. Сведоку је то било чудно уколико је она већ тврдила да је он био њеног мужа. Те вечери када је Милош дошао био је у полицијској униформи и попео се до њих. У том тренутку он је био са Рамизом тако да је видео Милоша који је тада чак и питао шта је било. Те вечери у ходнику зграде није видео Марковића а видео је његовог оца, мајку и брата. После овог догађаја Рамиза је почела да им прети, долазила је на његова врата и тражила да се исели говорећи да ће она све Србе иселити, па се због тих претњи и иселио 03.08.1999. године. Када се одселио са Косова она га је звала телефоном тражећи да јој прода стан. У тим разговорима је чак спомињала да се осветила Чарлију који је наводно био треће лице у војној униформи, тако што је убила његовог оца. У тим разговорима њега је Рамиза нападала и да је код њега пре убиства одржан састанак што није тачно. Такође је нетачно да је он узео њен аутомобил. Он је том приликом навео да није видео новац који је Рамиза узела из свог стана али да је од саме Рамизе и Кадрије чуо да је узела око 14.000 – 15.000 француских франака и да су оне код Кадрије.

Сведок Ивановић Славиша је навео да је он у току 1999. године радио у СУП-у Приштина у Првој полицијској станици као вођа сектора и да познаје окр. Симоновића који је у време одигравања овог догађаја такође као резервиста полиције радио у овој Полицијској станици. Окр. Милош није био са њим у групи и не сећа се где је био и у чијој групи. Сви припадници полиције од ватреног оружја су поседовали аутоматску пушку М

70 кал. 7,62 мм, као и пиштоље а он је лично био задужен пиштољем ЦЗ 99 кал. 9 мм, али не зна да ли је и окр. Симоновић био задужен истим пиштољем. Ови пиштољи нису имали пригушивач јер према њиховој фабричкој изради и конструкцији пригушивачи нису ни могли да се поставе без додатних радова на пиштољу и доградње неопходних делова. У колико би неко доградио те делове тај пиштољ више не би био службени и као полицајац не би могао да га користи. Критичног дана је радио у смени од 16,00 до 24,00 часа и био обавештен да је дошло до убиства у солитеру на тргу Јурија Гагарина и добио наређење да оде на лице места. Отишао је заједно са колегом. Сећа се да се стан настрадалог налази на првом спрату и то када се изађе на спрат лево од степеништа. Не сећа се где се и у ком положају налазио настрадали али се сећа да је ту била супруга оштећеног која је запомагала. Није чуо да је било коме рекла ко је убио њеног супруга а када ју је он питао на кога сумња она је рекла да не зна ко га је убио. Зна да је у ходнику био окр. Симоновић и то у цивилном оделу. Не сећа се детаља али му се чини да је ова жена тражила од Симоновића и да је некуда одвезе. Такође се не сећа и није сигуран да ли је оштећена говорила да су однешене паре или да су тражене неке паре. Сутрадан је заједно са оперативцима полиције лишио слободе окр. Симоновића на улици и тада је био у униформи полиције и сећа се да су од њега одузели пиштољ. Објаснио је да је оштећена том приликом рекла да се зна ко су извршиоци с тим што ближе није ни идентификовала та лица. Колико се сећа приликом вршења увиђаја супруга покојног је пронашла штос пара и прокоментарисала „он настрада а ево их паре“. Није сигуран да ли је новац био у неком кревету или испод неког троседа. Те вечери када је дошло до убиства мисли да је улазио у стан и да је тада видео новац али није сигуран у погледу те околности. Што се тиче оружја које је одузето од окривљеног не сећа се да ли је на његовој цеви било нешто дограђено али мисли да није. Резервисти су дужени пиштољем марке Тетејац М 57 кал. 7,62 мм. Након исказа овог сведока оштећена је навела да није тачно да је Симоновића питала да је превезе и да никакав новац није пронађен у њиховој кући а да су исте вечери од ње одузели кључеве од стана и рекли да ће обезбеђивати стан. На лице места је полиција изашла пола сата у односу на сам догађај. Сведок је навео да је он након обавештења од дежурне службе на лице места изашао у року од пет минута. Окр. Симоновић је приговорио исказу у делу где је сведок навео да је Симоновић био у цивилном оделу и навео да је он био у униформи након чега је сведок изјавио да се не сећа.

Сведок Данијела Лазић је навела да остаје при исказу који је дала у току истражног поступка на записнику од 12.05.1999. године када је објаснила да је критичног дана била у том солитеру код Љиље Ђукановић и зна да у истом том солитеру станује и Милош са којим се забављала. Код Љиље је отишла око 17,30 часова и остала ту до 10 минута до 20,00 часова и зна да је дневник још увек трајао. У стану код Љиље је била и Данијела Мичић а око 18,00 часова је дошао и Милош а после њега и Горан Костић. Милош је дошао око 18,00 часова и ту се задржао 10-15 минута и остао је најдаље до 18,30 часова и отишао. А пре него што је отишао рекао је његовој мајци Бошки да му нешто спреми за вечеру а њој је рекао да ради од 19,00 часова. Милош је отишао а њих четворо су остали до негде 20,00 часова а затим је са Данијелом Мичић изашла. Сишле су пешице из солитера и пролазећи тачније излазећи из солитера није приметила ништа и изашле су вани и зна да је падала киша. За овај случај је сазнала од Бошке тако што је тражила Милоша а ја вила се његова мајка која јој је рекла да Милош није ту. Никаквог Марковића не познаје и о њему не зна ништа. Код Љиље Ђукановић Милош је био у униформи и зна да је на себи имао капу и да је био ошишан. На главном претресу је додала да се не сећа да ли је Милош био

у униформи или не али да сигурно није имао оружје код себе. Зна да су га колеге чекале испред зграде и позивали га сиреном да с њима пође јер је требао да ради. Општећену уопште не познаје као ни оптуженог Марковића. Такође ништа није чула да се у овој згради нешто неуобичајено догађа нити је било шта видела приликом изласка из зграде из које је изашла око 20,00 часова јер зна да је дневник још увек трајао. У ходнику нису среле никога па ни Милоша.

Сведок Џудовић Зоран је објаснио да је у време када се десио овај догађај био у резервном саставу полиције тачније у Првој Полицијској Станици и да су у то време били смештени у кућама. Са њим у истој кући је био и окр. Симоновић такође као резервиста полиције. Са њим није био у неким ближим односима и у воду је било око 30 људи тако да се не сећа ни ко је тада радио ни у које време је долазио и одлазио са посла. Припадници резервног састава полиције су имали аутоматске пушке кал. 7,62 мм, као и пиштоље „тетејце“ кал. 7,62 мм, и ово оружје није имало пригушиваче. Самог догађаја се сећа по томе што је Симоновић лишен слободе због неког убиства, зна да су га тада питали да ли је он негде долазио и одлазио па им је он рекао да се сећа да је долазио и одлазио али не зна тачно у које време, колико се задржавао и када се враћао. Не сећа се да ли је Симоновића заменио на стражи или не. Радио станицу није имао и радио везу су имали само командири вода, вођа сектора и вођа патроле. Зна да је нешто причано о овом убиству али се не сећа ко је причао. Такође је додао да оптуженог Марковића уопште не познаје.

Сведок Јанковић Миодраг је навео да у време одигравања овог догађаја је био командир Прве Полицијске станице у Приштини и његови најближи сарадници су били размештени по Приштини и са њима је одржавао радио везу. Окр. Симоновић је био у резервном саставу његове Полицијске станице. Што се тиче наоружања резервног састава они су од ватреног оружја дужили пиштоље М 57 кал. 7,62 мм, а могуће је да је неко имао и пиштоље М 70 кал. 7,65. Такође су дужили аутоматске пушке М 70 кал. 7,62 мм, али они уопште нису дужили пригушиваче и евентуално су их могли имати специјализоване јединице. Што се самог догађаја тиче када је лишен живота пок. Иса те вечери је преко радио станице једино чуо да је дошло до неког убиства на Тргу Јурија Гагарина али обзиром да су таква дела била у надлежности инспектора за крвне и сексуалне деликте, ништа није предузимао. Сутрадан је од вође сектора Ивановић Славише сазнао да је лишен слободе Симоновић али никакве детаље у вези тога не зна. Тачније не зна где се Симоновић налазио у критично време. Стандардно оружје које су они имали није на себи имало неке додатке тако да на исто не би могао бити постављен пригушивач, и да би се поставио пригушивач морала би да се изврши доградња неопходних делова.

Сведок Келемен Гордана је навела да је у овој згради у Приштини живела од 1968. године и да се њен стан налазио на седмом спрату и да је добро познавала Ису и Рамизу који су живели на првом спрату. Иса је био добар човек који је помагао комшијама око електроинсталација, а са Рамизом је чешће контактирала углавном испред зграде и били су у добрим односима. У истој згради је живео окр. Симоновић на четвртом спрату док су Марковићи живели на петом спрату. Тог 05.05.1999. године је била у свом стану када је ушла компанија Јовић Славица и рекла да су убили Ису. Одмах је сишла доле да би видела шта се догодило. Тачног се времена не сећа и по њој је то било негде око 18,30 часова. Када је сишла на први спрат на вратима Исиног стана је видела да стоји полицајац.

Рамиза је седала на столици у ходнику а око ње је било више људи који су је прскали водом а она је запомагала. Пришла јој је и изјавила саучешће и питала шта се догодило : она је испричала да су дошли у маскарним униформама а за та лица која су дошла јој је рекла да јој се чини да је једног виђала а да оног другог није виђала. Показала јој је на врату траг црвенила мада колико се сећа било је и крвног подлива, али се не сећа да ли је тврдила да су је ударили или везивали. Сећа се да је објаснила да је прескочила преко терасе, да је пре тога кратко била онесвешћена, да се одвезала и прескочила преко терасе и отишла код Мире. Зна да је спомињала и да је то пљачка и да су то учинили због новца. Док су стајали у ходнику видела је да је у зграду утрчао окр. Милош који је био у полицијској униформи и имао наоружање али се не сећа које. Питао ју је шта се догодило јер је преко мотороле чуо да се нешто десило у згради и тада му је она рекла да су убили Ису. Милош је после тога пришао Рамизи и загрлио и чула је да му она говори „убише ми Ису, убише ми Ису“. После тога је чула да је она молила да је неко одбаци до девера како би их обавестила шта се догодило а да је полицајац одговорио да нико не може да напушта зграду. Тада је она рекла да би могла са Милошем и питала Милоша да ли он може да је одвезе до девера. Сведок је навела да се добро сећа тога да га је питала и баш њених речи када му је рекла „Милоше сине, јел могу са тобом до девера“. Такође је чула да је он рекао да хоће да је одвезе али да види да то не дозвољавају. Док су били у ходнику није видела да ли је ту пролазио или стајао окр. Марковић Драгиша. Сутрадан кад се вратила са посла чула је да је Милош ухапшен због чега се изненадила знајући шта се догађало претходне вечери и знајући да се Милош дружио са Рамизином децом. Тада када је дошла видела је Рамизу која је претходну ноћ провела код Николе и тада у ходнику или кухињи ју је питала да ли је то могуће а она то синоћ није рекла да је учинио Милош па је рекла да је Милош али да синоћ није смела да каже и навела је да је чекала да јој дође кум. Тада није спомињала да је нестао новац из њеног стана и није причала у вези са тим ко је био са Милошем. Сведок је даље навела да је након окончања ратних сукоба била испред зграде када је аутомобилом дошао Марковић Драгиша и добро се сећа да је дошао аутомобилом марке „Мерцедес“. Она је била у друштву са Рамизом. Марковић је прошао поред њих и рекао им „добар дан“, она му је одговорила као и друге комшије које су се ту налазиле а и Рамиза је њему такође рекла „добар дан“, па је она размишљала да ли је могуће да она њему одговара добар дан ако је он убио њеног супруга. Сматрала је да је могла да га препозна јер је био обучен у цивилно одело. Лице по надимку „Чарли“ је знала само из виђења јер је радио у продавници испред њихове зграде. Њега није тада видела у ходнику зграде када се одиграло ово убиство. Тога дана су и комшије Никола и Јевта постављали антену јер нису имали добар пријем ТВ сигнала. Није чула да они било шта знају о самом догађају и за околности догађаја. Такође ни Бојовић Мира није знала о томе ко је ово учинио нити је говорила да је неког видела. Сведок је даље навела да када је први пут разговарала са Рамизом о свему она није спомињала треће лице, већ је говорила да су била двојица и тврдила да ју је један угурао у малу собу и ударио неким предметом у пределу врата након чега је пала и била онесвешћена и када се освестила видела је да је везана. Након тога је прескочила терасу код комшинице Мире и тврдила је да су ова лица мислила да је и она мртва.

Оштећена Рамиза је приговорила исказу сведока наводећи да није тачно да је она окр. Марковићу рекла „добар дан“ нити да је пак окр. Милоша позивала исте вечери да је одвезе код девера.

Сведок Бандић Бобан је у свом исказу објаснио да је добро познавао Симоновића и да су у то време били у истој полицијској станици. Не сећа се свих околности нити времена када се ово догодило али се сећа да га је службеним аутомобилом одвезао до девојке а од туда одвезао у кућу у којој су као полицајци били смештени. Он је радио до 19,00 часова а Симоновић од 19,00 часова. Зна да је он у 19,00 часова преузео службену дужност и стражарио испред куће. „Њих неколицина међу којима су били и Џудовић и Елез Предраг су седели на степеништу куће. Преко мотороле коју је као стражар Милош имао код себе чули су да се нешто догађа и након тога је Милош питао да ли неко хоће да га замени да он оде до своје стамбене зграде да види шта се то догодило пошто је његова мајка сама у стану. Зна да га је заменио Џудовић и да је он отишао својим аутомобилом. Вратио се после 30 или 45 минута и тада је рекао да је неко убијен у његовој стамбеној згради. Сведок тврди да се Симоновић није удаљавао од момента када је преузео службену дужност па до тренутка када су чули да се нешто догодило с тим што не зна када су то чули и у колико часова. Ту ноћ је Милош провео у овој кући као и он јер нису ишли својим кућама. У станици није био када је Милош лишен слободе. Оптуженог Драгишу Марковића уопште не познаје. Додао је да је у кући у којој су били било више радио станица. Објаснио је да колико се сећа Симоновића је преузео око 18,30 часова испред зграде у којој он станује и у којој се налази његова девојка и довезао га до Полицијске станице и то је било пре 19,00 часова.

На исказ овог сведока су приговорили и тужилац и пуномоћник оштећеног.

Сведок Елез Предраг је у свом исказу навео да окр. Симоновића познаје а окр. Марковића не. Симоновић је био припадник резервног састава полиције а он је био професионални полицајац. У време извршења кривичног дела обављао је послове командира вода а Симоновић је био полицајац тог вода. Зна да је претходне вечери рачунајући на јутро када је Симоновић ухапшен он радио у смени од 18,30 до 01,00 час, обзиром да је распоред дужности он правио као командир вода. Зна да је дошао у 18,30 часова и преузео смену, с тим што не зна где је пре тога био. Приликом преузимања стражарске дужности испред ове куће где се налазила њихова јединица он је као и обично прегледао да ли има муницију, извршио преглед његовог оружја и слично. Пошто је Симоновић преузео стражарску дужност он је ушао у кућу и тамо се налазило десетак полицајаца. Негде између 18,30 и 19,00 часова су преко радио везе чули да је у солитеру у Улпијани дошло до неког убиства или самоубиства али да тим поводом ништа нису предузимали. Након пет до десет минута од тренутка кад су чули да је дошло до овог догађаја јавио му се Симоновић и питао за дозволу да оде до тог солитера да види шта је с његовом мајком пошто сама живи у том солитеру. Он му је то дозволио па је Симоновић оставио аутоматску пушку М 70 којом је био задужен и отишао. Он је дужио и пиштољ „Тетејац“ али не зна да ли га је понео са собом или га је оставио. Вратио се за нешто мање од пола сата. Тада је само рекао да је у његовој згради убијен један његов комшија. Осим што је отишао у овај солитер да види шта је било са његовом мајком Милош у току своје смене никуда више није ишао. Наоружање које су резервисти дужили није имало пригушиваче. Да је дошло до убиства или самоубиства чуо је преко мини радио станице која се налазила у ходнику ове куће а радио станицу је имао и стражар испред куће, што значи окр. Милош. Након што је сведоку предочено сведочење Џудовић Зорана он је навео да остаје при томе да је он лично дозволио Милошу да оде да види шта је било са његовом мајком и о томе колико се задржао. Он није Џудовићу рекао да га замени на стражарском

месту већ је њему Симоновић предао радио станицу и Џудовић је седео, значи није излазио на стражарско место. Након што је сведоку предочено да су остали сведоци изјавили да је смена почињала у 19,00 часова сведок је изјавио да су полицајци били дужни да се на пола сата пре почетка смене јаве да би се извршила примопредаја дужности и прегледало оружје и да је тачно да је смена почињала у 19,00 часова. Такође је додао да би се на пиштоље који су дужили резервисти евентуално поставио пригушивач на цеви тог пиштоља би морали да постоје навоји али њихови пиштољи такве навоје нису имали.

На исказ сведока није било никаквих примедби.

Увидом у записник о увиђају истражног судије Окружног суда у Приштини Кри.бр. 114/99 као и увидом у крим. техничку документацију МУП-а РС СУП Београд бр. 580/165/199 утврђује се да је по обавештењу СУП-а Приштина да је у солитеру П + 8/2 стан бр. 8 Трг Јурија Гагарина једно лице лишено живота је извршен увиђај 06.05.1999. године са почетком у 08,15 часова који увиђај је спровео истражни судија Зоран Табаковић а присутни су заменик ОЈТ Миодраг Сурла, ОСЛ СУП Приштина Јевтовић Драган и Вукићевић Бошко и крим. техника Спасовић Драган као и полицајац Јовановић Славиша. Увиђајем на лицу места је утврђено да је лишен живота Емини Иса чији леш је пронађен у дневној соби, на кревету у седећем положају, са главом забаченом уназад, ослоњеном на кревет и зид. На зиду иза главе оштећеног се виде трагови крви а трагови крви се виде и на кошуљи покојног, а крв је текла и из његовог носа, уста и низ главу. На глави покојног виде се две излазне ране, један у пределу леве слепоочнице, а друга на глави као и на зиду траг пројектила. Пронађена је једна чаура и пројектил деформисаног облика. На фотографијама из крим. техничке документације се види положај тела оштећеног, крвави трагови на зиду и на телу оштећеног, чауре и пројектили који су пронађени. Крим. техничком документацијом се не види да у стану оштећеног је вршено неко претраживање односно да су ствари померене и разбацане. Приликом вршења увиђаја била је присутна и супруга покојног Рамиза Емини која је том приликом судији објаснила да су том приликом у стан ушла двојица један у војничкој униформи а један у полицијској и да су имали аутомате и објаснила да извршиоце препознаје да су из те стамбене зграде и да тај који је био у полицијском оделу је брат Милов који станује у овом солитеру а овај други не зна како се зове али зна да му се мајка зове Бошка и да станује на четвртм спрату.

Увидом у записник о обдукцији Медицинског факултета у Приштини Института за судску медицину бр. 278/99 од 07.05.1999. године утврђује се да је смрт пок. Исе насилна и наступила услед разорења по живот важних можданих центара нанетих динамичким дејством пројектила испаљених из ручног ватреног оружја. Отвор описан овим налазом у левом предлуном пределу је улазни отвор прострелине из близине који се каналом наставља кроз леву слепоочну кост, улази у лобањску дупљу, раскида тврду можданицу кроз леви чеони режањ, леви слепоочни режањ, леву бочну мождану комору и леви потиљачни режањ, потиљачну кост и завршава се излазним отвором у потиљачном пределу. Правац канала ране је спреда пут уназад пут удесно и лако навише. Отвор описан у левом темељно слепоочном пределу описан у налазу је улазни отвор прострелине из даљине који се каналом наставља кроз горњу трећину леве слепоочне кости, улази у лобањску дупљу, раскида тврду можданицу, пролази кроз леви слепоочни режањ, леви темељни и десни чеони захватајући горњу трећину десне бочне мождане коморе и кроз десну слепоочну кост завршава се излазним отвором у десном слепоочном пределу.

Правац канала ране је отпозади лако пут напред с лева пут удесно и одозго лако пут наниже. Вештак Миодраг Здравковић стални судски вештак је дао свој налаз и мишљење из кога се утврђује да је пок. Емини Иса критичном приликом задобио две прострелине главе нанете дејством пројектила испалених из ручног ватреног оружја. Описане карактеристике рана на глави из обдукционог записника указују или на кретање и померање уста цеви приликом испалења оба пројектила или на кретање главе између испалења, чак и на могућност да се ради о два различита оружја. Положај леша и остали показатељи указују да се приликом наношења описаних повреда сада пок. Иса највероватније налазио у седећем положају – онако како је касније затечен. Вештак је навео да не постоје довољно јасни и прецизни медицински параметри на основу којих би се могао одредити калибар и врста пројектила којим су обе наведене прострелине нанете. Описане прострелине су при пружању својих канала кроз лобањску дупљу довеле до разорења важних можданих центара и путева што представља и непосредни узрок смрти. Према степену оштете здравља у време настанка представљале су безусловну смртоносну повреду. Вештак Миодраг Здравковић на главном претресу је навео да у свему остаје при свом налазу и мишљењу и објаснио да је једна прострелина нанета из релативне близине имајући у виду да је на улазном отвору утврђено постојање нитрата. Друга прострелина је нанета са нешто веће удаљености. Имајући у виду положај повређеног као и траг који је остао на зиду и положај кости, вештак је мишљења да је највероватније да у тренутку када је пуцано на оштећеног је исти седео на кревету. Вештак је навео да описане повреде са медицинског становишта њему не омогућавају да се прецизно изјасни да ли је на покојног пуцано из исте врсте оружја или не, као и којег је калибра било то оружје.

Суд је извршио и увид и у записник о вештачењу вештака балистичара Драгана Крстића из Београда бр. 544/99 од 04.06.1999. године из кога се утврђује да је вештачен пиштољ марке „ЦЗ“ модел 57 кал. 7,62 x 25 мм, фабрички број Ф – 203136, једна спорна чаура и један спорни пројектил како би се утврдило да ли је из овог пиштоља пуцано и по могућству одредити старост пуцања, да ли је спорна чаура испалена из достављеног пиштоља и да ли је спорни пројектил испален из достављеног пиштоља. Вештак је дао мишљење да је из достављеног пиштоља пуцано али да старост пуцања није могуће прецизније одредити. Такође нису уочени трагови који би указивали да је спорна чаура испалена из достављеног пиштоља и да нису уочени трагови који би указивали да је спорни пројектил испален из достављеног пиштоља. Вештак Драган Крстић је на главном претресу додао да је он извршио вештачење спорне чауре и спорног пројектила који су делови пиштољског метка кал. 7,62 x 25 мм и спорног пиштоља. Пробно испалење пројектила и чауре из пиштоља је упоредио са спорним и том приликом није утврдио подударност трагова на спорном пројектилу и спорној чаури са траговима на пробном испалењем пројектилу и пробно испалењем чаури из достављеног пиштоља. Утврђено је да спорни пројектил и чаура не потичу од метка испалењем из достављеног пиштоља. У цеви спорног пиштоља је утврђено дејство барутне гаражи што значи да је из истог пиштоља пуцано али се старост пуцања не може прецизније одредити. Калибар чауре који је пронађен у стану оштећеног одговара калибру пиштоља који је одузет од окр. Симоновића. На исказ вештака није било никаквих примедби.

Увидом у налаз и мишљење вештака др Наде Јанковић специјалисте медицинске психологије из Београда од 07.06.2006. године, утврђује се да је вештак имајући у виду списе предмета, лични преглед оштећене Емине Рамизи дала своје мишљење да код Емине

Рамизи нема знакова психопатологије и да је иста процењена као просечно интелигентна особа нормалне организације личности. При томе резидуалне афективне потешкоће не утичу на процес мишљења нити њену способност да репродукује чињенице под којима се критични догађај одиграо. Такође нема показатеља да је иста склона лагању, конструисању података или конфабулацији. Њен актуелни однос према критичном догађају је обележен разумном потребом да се правда задовољи. У налазу је објаснила да иста показује неповерљивост и несигурност и улаже појачани напор у антиципацију евентуалног реаговања другог према њој, што се доводи у везу са показатељима одређеног степена актуелне интрапсихичке дестабилизације – присутне напетости страха. Овакве реакције су условљене потребом поновног психолошког приближавања критичном догађају и у таквим околностима њени искази повремено могу остављати утисак збуњивости и несигурности, али се елементи конфабулаторног не уочавају. На главном претресу др Нада Јанковић је након што јој је предочено да је оштећена више пута у току кривичног поступка променила свој исказ у битним детаљима због чега је другачије сведочила о околностима у односу на сведочење приликом првог саслушања код истражног судије вештак је навела да је спроведеним тестовима утврђено да је оштећена особа просечних интелектуалних потенцијала, нормалне организације личности, код које изостају тестови индикатори за стимулацију, конвентивни поремећаји, умишљени поремећаји или конфабулацију. Закључено је да је она критичном приликом с обзиром на високи ниво трауме том приликом била у стању да организује своје психолошке потенцијале укључујући и адаптивне потенцијале на драматичне околности и да се избори за властити живот. Такође је закључено да с обзиром да на неки начин на фокусирање и појачану пажњу на све околности како ће да преживи односно на повећану будност свести том приликом је она била у стању да опази оно шта се дешавало, да запамти и да репродукује с могућношћу мање недоследности у репродукцији која је могла да проистекне из потискивања онога што је било екстремно непријатно. Обзиром да је објективним методама искључено да је њено понашање том приликом било несвесно тачније да је потврђено да је било под свесном контролом вештак је остала при мишљењу да је оштећена способна да репродукује догађај критичном приликом и да је способна да све накнадне измене сама објасни. Страх који је несумњиво наступио код оштећене је био високог интензитета али је мобилисао све њене функционалне вештине да се она извуче из конкретне ситуације и да преживи. Том приликом је она адекватно проценила до ког нивоа су они угрожени да је то опасно за њихов живот и ко их угрожава. Све то значи да је она могла да види и да упамти колико је људи у соби, да их препозна и да опише начин на који су је угрожавали и да то потом репродукује. Дакле овај примарни страх није био од утицаја на опажање, упамћивање и репродукцију овог догађаја, тако да он не може да се доведе у везу са накнадним изменама њеног исказа. Код ње је могао да наступи секундарни страх изазван промишљењем о накнадним последицама свега што се десило и да доведе до евентуалне измене њеног исказа, али мотив за измену њеног исказа може бити и нешто друго. Вештак је тада на посебно питање како се може тумачити то што је оштећена сама изјавила да је критичне вечери изјавила жељу да је до девера одвезе окр. Милош а кога је пре тога видела у њеном стану када је лишен живота њен супруг навела да на то питање може одговорити само оштећена и да се објективним методама то не може утврдити и још једанпут је навела да је понашање оштећене критичном приликом било функционално и сврсисходно у правцу њеног преживљавања. На поновно питање да ли се касније мењање исказа оштећене може тумачити и намерним поступцима исте, вештак је одговорила да не искључује ни један мотив за тако нешто. Вештак је оценила да оштећена није могла да

потисне податке везане за то ко је њу и њеног супруга критичне вечери напао, колико је лица било и ко је баш њу тукао и везивао и пак да се тек касније присети тих детаља јер се у конкретном случају ради о стратегијским догађајима. Протек времена с обзиром на њене персоналне и когнитивне карактеристике није битно био отежавајућа околност за процену шта се дешавало критичном приликом.

Увидом у извештај ПУ Приштина утврђује се да на основу постојеће евиденције окр. Симоновић Милош нема регистровано оружје на своје име нити му је издато одобрење за набављање ватрено оружје. Увидом у извештај ПУ за град Београд од 08.04.2007. године утврђује се да је отац окр. Симоновића поседовао револвер марке „ЦЗ“ кал. 357 Магнум бр. 300697 који је регистрован 03.03.1992. године, ловачку пушку марке ИЖ кал. 12 мм, која је регистрована 31.12.1997. године и ловачки карабин ЦЗ бр. 156196 кал. 7,64 мм. Увидом у дозволу за поседовање оружја СУП-а Скопље бр. 5644 утврђује се да је иста издата Новици Симоновићу за пиштољ марке „ЦЗ“ кал. 7,65 мм, бр. 11073 дана 13.02.1975. године.

Суд је извршио увид и у извештај СУП Приштина Прва полицијска станица од 24.05.1999. године из кога се утврђује да је окр. Милош био резервиста ове полицијске станице и да је 05.05.1999. године био распоређен на пословима физичког обезбеђења објекта у коме се налазила група полицајаца у смени од 19,00 часова до 01,00 часова и да ј Симоновић своју дужност преузео у одређено време. Увидом у извештај СУП-а Приштина од 30.06.2009. године утврђује се да је окривљени Марковић раздужен оружјем 14.12.1998. године.

Суд је ценио све изведене доказе, и то сваки посебно и у њиховој међусобној повезаности па је утврдио чињенично стање као у изреци ове пресуде.

Извештаје СУП-а Приштина од 24.05.1999. године и 30.06.2000. године суд је узео и прихватио као неспорне обзиром да су ови наводи потврђени не само одбранама окривљених већ и исказом сведока Елез Предрага који је био и непосредни старешина окр. Милоша, који је потврдио да је критичног дана окривљени заиста преузео дужност физичког обезбеђења објекта у смени од 19,00 часова до 01,00 час.

Такође суд је као потпуно неспорне прихватио писмене доказе извештаје ПУ Приштина и ПУ За Град Београд као и СУП-а Скопље, обзиром да се и овим писменим доказима потврђује и одбрана Симоновић Милоша да он никакво друго ватрено оружје није имао нити му је издавано никакво одобрење за набављање оружја а потврђени су и наводи његове мајке Бошке Симоновић о поседовању пиштоља кал. 7,65 мм.

Суд је као апсолутно неспорне прихватио и записник о обдукцији Медицинског факултета у Приштини Института за судску медицину од 07.05.1999. године као и налазе и мишљсња вештака балистичара Драгана Крстића из Београда и вештака судске медицине Миодрага Здравковића. Обзиром да се ради о вештацима стручним лицима за области у којима су вештачили непристрасним лицима, незаинтересованим за коначни исход ове кривично правне ствари а суд је осим њихових налаза и мишљења прихватио и њихове исказе дате у току кривичног поступка јер на сва њихова изјашњења није било никаквих примедби.

Суд је ценио налаз и мишљење вештака Наде Јанковић из Београда као и њен исказ дат на главном претресу па је мишљење вештака да је оштећена трпела страх високог интензитета и да се налазила у стању животне угрожености уверљиво, јасно и логично имајући у виду све околности критичног догађаја. Такође је сасвим логично и уверљиво да је оштећена заиста критичном приликом била способна да процени да се налази у ситуацији у којој је њен живот доведен у питање и да предузме све кораке како би се спасила. Из овога је и логичан закључак да је оштећена могла да опази колико је лица ушло у њен стан критичном приликом, како су они изгледали, како су се понашали и да то репродукује. Вештак је одговарајући на питања у току претреса да објасни због чега је оштећена у току поступка дала различите исказе навела да не може искључити ни један мотив за мењање исказа од стране оштећене па чак ни да је то намерно учињено. Анализирајући налаз и мишљење вештака као и исказ дат на главном претресу оцена је суда да се налаз и мишљење вештака може прихватити и прихвата у делу где су наведене интелектуалне способности оштећене, затим чињеница да је критичном приликом трпела страх високог интензитета и да је предузимала радње како би успела да преживи и да је била у стању да уочи колико је лица те вечери ушло у стан којом приликом је лишен живота њен супруг Емини Иса. Такође је суд прихватио мишљење вештака где је она навела да разлика у исказима оштећене у погледу броја лица која су ушла у стан критичне вечери, шта је ко од тих лица радио критичном приликом да је оштећена такве исказе учинила из неких других мотива па чак и намерно.

Суд је исказ сведока Елез Предрага такође прихватио јер је његов исказ поткрепљен не само одбраном окривљеног Симоновић Милоша већ и писмено изведеним доказом извештајем СУП Приштина Прва Полицијска станица од 24.05.1999. године, а такође и исказом сведока Бандић Бобана. Суд је прихватио из истих разлога и исказ сведока Бандић Бобана јер је поткрепљен и писменим доказима и исказом сведока Елез Предрага. Ови сведоци су дали детаљне исказе и на изричит начин и у току поступка није изведен ни један доказ на основу којих суд не би поверавао у истинитост њихових навода.

Суд је ценио исказ сведока Келеман Гордане па је њен исказ суд прихватио као уверљив, убедљив и у сагласности са осталим доказима осим са исказом оштећене па је суд исказ овог сведока прихватио као веродостојан. Наиме, овај сведок је са оштећеном била у контакту одмах након убиства пок. Исе и управо пред њом је оштећена изјавила да су ово кривично дело извршила два лица а не три како је то касније оштећена навела током претреса. Такође оштећена ни једном пред овим сведоком није навела ко су извршиоци овог дела већ је само за једног од њих тврдила да има везе са зградом у којој живе и да јој се чини да га је видела. Осим тога овај сведок је децидирано потврдила да је тачно чула да је након убиства оштећена питала окр. Милоша речима „Милоше сине хоћеш ли да ме одвезеш код девера“ а што је потврдио и сведок Никола Чолаковић па и сама оштећена приликом давања првог исказа код истражног судије, с тим што је оштећена то касније негирала. Такође пред овим сведоком оштећена није ни помињала да јој је одузет новац. Њен исказ је потврђен исказом сведока Николе Чолаковића да је након ратних дешавања Марковић Драгиша дошао испред зграде у којој живе и да се тада јавио оштећеној Ремизи са „добар дан“ на шта му је она и одговорила „добар дан“.

Суд је прихватио исказ сведока Јанковић Миодрага у делу у коме се он изјашњавао о наоружању резервног састава полиције и да они нису дужили пригушиваче јер је то потврђено исказима других саслушаних сведока те га је суд као крајње уверљив прихватио.

Анализирајући исказ сведока Џудовић Зорана је утврђено да је исказ овог сведока неодређен и конфузан. Овај сведок је навео да је окривљени када је био на стражи долазио и одлазио пар пута али он не прецизира ни куда је ни када одлазио окривљени и када се враћао, тако да се на основу исказа овог сведока не може утврдити да ли је у време када је извршено ово кривично дело окривљени Симоновић био у кући Вели деве где су били смештени јер је био одсутан. Чак шта више исказом овог сведока се потврђује навод одбране окривљеног да је у време убиства окривљени био у полицијској станици и да је ту сазнао за догађај а потом отишао на лице места како би видео шта је са његовом мајком обзиром да је сведок навео да је преко радио станице чуо да Јанковић и Ивановић причају о овом догађају након чега је окривљени отишао на лице места. То што је по наводима овог сведока окривљени те вечери био како каже нервозан и узрујан не може бити доказ да је окр. Симоновић извршио убиство.

Суд је такође прихватио и исказ сведока Данијеле Лазић као уверљив и истинит који је исказ сагласан и са одбраном окр. Симоновића из кога је неспорно утврђено да је окр. Симоновић 05.05.1999. године у периоду од око 18,00 до 18,30 часова боравио у стану сведокиње Љиљане Ђукановић.

Суд је ценио исказ сведока Ивановић Славише па је суд и његов исказ прихватио као неспоран доказ о томе да је критичног дана извршено убиство оштећеног Емини Исе које се догодило критичне вечери пре 20,00 часова, да је на лице места дошао и окр. Симоновић, да ни Симоновић а ни остали полицајци нису поседовали пиштоље са пригушивачима. Такође и овај сведок је потврдио да је критичне вечери оштећена од окр. Симоновића тражила да је окр. одвезе код њених рођака а што је потврђено и исказима сведока Келеман Гордане и Николе Чолаковића. Такође је и овај сведок потврдио и да је од окр. Симоновића одузето оружје којим је био задужен.

Анализом исказа сведока Николе Чолаковића суд је његов исказ прихватио јер је истим потврђен навод да је критичне вечери пок. Иса лишен живота у свом стану а такође је потврђено и да је окр. Милош те вечери дошао у зграду у којој су они живели после 20,00 часова и након доласка полицајаца који су обезбеђивали лице места и да је тада оштећена Рамиза Емини тражила од Милоша да је он вози код рођака својим аутомобилом. Ту околност су потврдили и остали сведоци о којима је већ напред било речи а и сама оштећена Рамиза је то навела у свом исказу пред истражним судијом. Приговор оштећене на исказ овог сведока је неприхватљив обзиром да је оштећена након овог догађаја говорила да је и пре убиства њеног супруга управо у стану сведока Чолаковић Николе одржан састанак а везан за убиство њеног супруга што је апсолутно неприхватљиво и представља једну претпоставку оштећене. Такође и овај сведок је потврдио оно што је навела и сведок Келеман Гордана да је након пуштања из притвора испред зграде у Приштини дошао Марковић Драгиша и да зна да је ту била Рамиза кад је он наишао и да се он њој јавио са „добар дан“ а на шта му је она одговорила „добар дан сине“ а што је потврдила и сведок Келеман Гордана.

Суд је прихватио исказ сведока Михајловић Љубомира обзиром да је овај сведок у свом исказу био уверљив, категоричан и да је по оцени суда говорио истину и да није имао апсолутно никакве мотиве да говори неистину. Приликом оцене исказа овог сведока суд је имао посебно у виду наводе оштећене Емине Рамизи о учешћу Стевић Љубинка у убиству њеног супруга, односно да је током читавог кривичног поступка мењала свој исказ јер пред истражним судијом уопште није ни помињала Стевића да би касније изјавила да је Стевића видела испред зграде, па потом да га је видела испред зграде али не зна где је видео, па затим да је изашао из стана Николе Чолаковића. Оваква недоследност у исказу оштећене је управо упутила суд да прихвати исказ сведока Михајловић Љубомира као неспоран.

Суд је као неспоран прихватио и исказе сведока Јефтовић Драгана, Вукићевић Бошка и Спасић Зорана који су као овлашћена службена лица СУП-а Приштина присуствовали увиђају поводом овог кривичног дела који је извршен 06.05.1999. године и којим исказима је потврђено да је критичном приликом пронађен леш сада пок. Емини Исе, да су пронађени пројектил и чаура, да су на зиду видели траг пројектила али да нису пронађени ни оружје као ни други трагови извршиоца кривичног дела нити је у стану оштећеног било шта указивало да је вршено неко претурање, тражење односно да су извршиоци тражили новац или неке друге драгоцености. Осим тога на исказе ових сведока није било апсолутно никаквих примедби.

Суд је ценио исказ сведока Мире Бојовић па је исти прихватио у делу где је потврдила да је оштећена Рамиза критичном приликом заиста бацила флашу на њену терасу како би је позвала у помоћ. Такође је прихватио и њен исказ где је она прецизно описала да када је критичном приликом питала оштећену ко је одвео Ису јој је оштећена одговорила да не зна. Сведок је такође децидирано навела да она није видела ни ко је пуцао на сада пок. Емини Ису нити је окривљене видела у ходнику зграде непосредно после убиства оштећеног.

Суд је у потпуности прихватио исказ сведока Марковић Живка на који исказ није било никаквих примедби, којим исказом је овај сведок потврдио да је критичног дана окр. Драгиша заиста долазио код њега кући и да је из његове куће отишао пред сумрак с тим што тачно време не може да прецизира. Осим тога овај сведок је потврдио да је окр. Марковић повремено боравио у Приштини код својих родитеља.

Ценећи исказ сведока Бошке Симоновић мајке окривљеног Милоша Симоновића суд је утврдио да између њеног исказа, одбране окр. Милоша и навода оштећене Рамизе постоје разлике, а пре свега у погледу чињенице да ли је окр. Милош долазио у стан пре 19,00 часова критичног дана односно пре него што је отишао да преузме дужност у полицијској станици. Међутим, очигледно је да сведок иако је мајка окривљеног се са њим није договарала о начину сведочења јер би у том случају логично било да потврди навод одбране окр. Милоша да га је заиста видела пре 19,00 часова критичног дана, пре него што је отишао да преузме дужност у полицијској станици. Међутим, исказ овог сведока ни на који начин не указује на то да је окр. Милош Симоновић на било који начин учествовао у извршењу кривичног дела убиства критичном приликом.

Суд је ценио исказ сведока Стевић Љубинка па је његов исказ суд прихватио обзиром да је он и потврдио да је заиста његов надимак „Чарли“, потврдио да је заиста имао продавницу где је радио преко пута зграде у којој је дошло до убиства пок. Исе. По оцени суда исказ овог сведока је категоричан, убедљив и поткрепљен писменим доказима а пре свега документацијом да је он био припадник цивилне заштите за време ратних дешавања на Косову а да је војни позив примио неких месец дана након самог догађаја. Суд је његов исказ прихватио упркос тврдњама оштећене да ју је управо овај сведок Стевић Љубинко у њеном стану критичном приликом везивао и тукао. Суд није поклатио веру исказу оштећене везано за овог сведока пре свега јер га приликом првог саслушања код истражног судије оштећена није ни помињала. Касније је улогу овог сведока током читавог кривичног поступка оштећена стално дограђивала, наводећи да је пола сата пре извршења кривичног дела овај сведок био испред њене зграде са извесним Љубом, а да је од Николе чула да је пре тога био на кафи код њега. Сведоци Никола Чолаковић и Михајловић Љубомир су демантовали такве наводе.

Како би још једанпут проверио уверљивост исказа овог сведока ради утврђивања материјалне истине суд је овог сведока још једанпут саслушао на главном претресу од 13.05.2010. године где је он у свему потврдио своје раније наводе да је пок. Ису Еминија познавао али да никада у животу није био у његовом стану и да од њега никада није позајмљивао новац, а да окривљене не познаје. Такође ради утврђивања материјалне истине суд је извршио суочење на главном претресу између овог сведока и оштећене где је сведок окренут према оштећеној још једанпут навео да наводи оштећене нису тачни, да никада није био код ње у стану и да није позајмљивао новац од њеног супруга, те да је за време рата на Косову био у цивилној заштити. Овом приликом на суочењу оштећена Емина Рамизи је окренута према сведоку Стевић Љубинку изјавила да је то Стевић Љубинко звани „Чарли“ који је био у њеном стану када је убијен њен супруг, односно да је био у стану Николе Чолаковића када је убијен њен супруг и да је управо он позајмљивао новац од њеног супруга. На констатацију суда да је управо приликом суочења изјавила да је приликом убиства њеног супруга Стевић Љубинко био у стану Николе Чолаковића оштећена је изјавила да је због нервозе помешала и да је заправо Стевић пре убиства њеног супруга био у стану Николе Чолаковића са још неколико лица и да је у време самог убиства био у њеном стану и да јој је то познато зато што их је она видела како су улазили у стан Николе Чолаковића. Сви ови наводи управо оштећене су још више утврдили став суда да веру поклати исказу сведока Стевић Љубинка.

Суд је ценио и исказ сведока Табаковић Зорана који је био истражни судија који је обавио увиђај након критичног догађаја и који је обавио саслушање оштећене па је његов исказ прихватио у делу где је навео да приликом увиђаја у стану оштећених није уочено померање ствари, претурања по стварима односно трагови који указују на преметачину што је суд прихватио јер је то у сагласности са писменим доказима и фото-техничком документацијом. Такође је суд прихватио део његовог исказа где је објаснио да је увиђај извршен дан након убиства у јутарњим часовима јер је то и потврђено писменим доказима. Такође сведок је на децидиран начин јасно и уверљиво навео да је дана 11.05.1999. године када је оштећена пред њим као истражним судијом тада Окружног суда у Приштини јасно описао догађај како се он одиграо ко је био у стану и шта је радио, и он је њене речи унео у записник. Том приликом није помињала никакво треће лице извесног „чарлија“ јер да га је споменула он би то унео у записник. Такође је потврдио и да оштећена пред њим није

помињала никакав новац, односно нестанак новца и нестанак кола, а то није спомињала ни приликом вршења увиђаја који је он такође радио. Овакви његови наводи су потврђени писмено изведеним доказима а пре свега записником о увиђају и записником о саслушању оштећене од 11.05.1999. године. Једино суд није прихватио део исказа овог сведока где се изјаснио да приликом саслушања оштећена се није децидирано изјаснила ко су извршиоци овог кривичног дела јер је том приликом на записнику изјавила да су ушла њих двојица и да је препознала Милоша свог комшију а да за другог зна да се презива Марковић. Такође суд исказ овог сведока није прихватио ни у делу где је објаснио да је препознавање ових лица вршено у полицији а не код њега обзиром да се из записника од 14.05.1999. године утврђује да је сачињен записник о препознавању пред истражним судијом Окружног суда у Приштини Зораном Табаковићем о чему је сачињен записник а да је записник о препознавању састављен дана 06.05.1999. године у канцеларији истражног судије Окружног суда у Приштини Зорана Табаковића. Међутим ове околности ни на који начин не могу се преписати као доказ да су окривљени извршили предметно кривично дело или као доказ о неуверљивости исказа овог сведока, већ би се пре могло тумачити да је од критичног догађаја протекло више од 11 година, тако да је овај сведок ове детаље вероватно заборавио.

Ради утврђивања материјалне истине суд је на главном претресу извршио и суочење између ошт. Рамизе Емини и сведока Зорана Табаковића, па је оштећена окренута према сведоку изјавила да је истражном судији рекла да је постојало треће лице „Чарли“ и да му је приликом саслушања то рекла, да му је рекла ко су лица која су убила њеног супруга и да су критичном приликом из стана нестали новац и аутомобил, а да јој сведок није прочитао записник о саслушању док је сведок Зоран Табаковић окренут према оштећеној поновио да му оштећена приликом саслушања није рекла да је постојало треће лице, да није рекла да су Милош Симоновић и Марковић Драгиша убили њеног супруга, већ да би могла да их препозна, односно лица која су извршила убиство, те да није помињала нестанак новца и возила. Такође оштећена је поновила да је два пута била код истражног судије Зорана Табаковића једном кад је саслушавана а други пут кад јој је показивао слике, док је сведок демантовао да јој је показивао слике јер исте није ни имао.

Суд је ценио исказ оштећене Рамизе Емини па њен исказ суд није прихватио јер су искази оштећене а било их је неколико у току читавог кривичног поступка недоследни, контрадикторни, нелогични и неуверљиви и да је основна карактеристика њених исказа који је давала у току читавог кривичног поступка та да је своје исказе стално допуњавала прилагођавајући их новим ситуацијама. Тако оштећена најпре у току истражног поступка је потврдила да су критичном приликом у њихов стан ушла два мушкарца један у полицијској а други у војничкој униформи, ни једног тренутка у току истражног поступка није помињала постојање трећег лица. Том приликом је детаљно описала улоге ове двојице тако што је објаснила да је окр. Милош отишао у салон са њеним покојним супругом а да је окр. Марковић био са њом и да је управо Марковић везивао, стављао мајцу у уста, псовао и ударао песницама по глави. Потом је описала да је тај Марковић када је она успела да отвори терасу њу увукао унутра, довукао замрзивач до врата како би је спречио да изађе и потом је тукао кундаком, ставио јој пиштољ под грло и слично. Такође приликом препознавања на записнику од 06.05.1999. године оштећена изјављује да су била два извршиоца кривичног дела. На главном претресу од 08.10.2004. године оштећена мења свој исказ па наводи да су критичном приликом у њен стан ушла двојица која су на себи

имали полицијске униформе и то су били окр. Симоновић и Марковић који су имали пиштоље, аутоматске пушке а на глави качкете и који су са њеним пок. супругом ушли у салон, и да је тада у салон ушао и трећи мушкарац али који је био одевен у војничку униформи и кога је препознала као лице познато по надимку „Чарли“ које је радило у продавници испред њиховог солитера. Тада на претресу она другачије описује и понашање Чарлија који је одмах псује и шутира па тек онда тражи личну карту а да је затим он почео да вуче преко собе, ставља на кауч и везује руке и ноге. Након тога и он одлази у салон где су окр. Симоновић и Марковић били са њеним супругом а она пошто је успела да се одвеже је изашла на терасу да позове комшије али тада долази Чарли који је почео да је удара, псује, туче кундаком по рукама и ногама док се није онесвестила. Навела је да чује један пуцањ у салону и знала је да су убили Ису. Из оваквог описа јасно се закључује да је оштећена потпуно другачије описала понашање окривљеног Марковића затим наводи лице Чарлија кога претходно уопште не помиње да је у ствари он тукао. Такође у истрази наводи да је чула два пуцања да би тада на претресу изјавила да је чула један пуцањ. Такође оштећена у току истражног поступка, наводи како је након догађаја када је у ходнику испред стана видела окр. Милоша, истог питала да је одвезе колима код девера који исказ су потврдили и сведоци Келеман Гордана и Никола Чолаковић као и полицајац који је био присутан и који је обезбеђивао стан. Касније на главним претресима оштећена демантује ту чињеницу да је Милоша позивала да је те исте вечери вози код рођака. Такође је у току истраге навела да је у стану Николе Чолаковића наишао окр. Марковић који је од Чолаковића тражио кола и да је потом отишао. Марковић је те вечери био у војничкој униформи по њеним наводима. Међутим на главном претресу изјављује да окр. Марковића уопште није ни видела те вечери. Поред свега овога оштећена нигде у току истражног поступка није навела да је из стана нестао неки новац или било шта друго док на главном претресу наводи да јој је одузет новац у износу од 50.000 ДМ и да јој је нестао аутомобил марке „Лада“. Такође је објаснила на главном претресу да лице које ју је тукло је на пиштољу имало пригушивач што опет у истрази није нигде изјавила. Анализом њеног исказа који је дала у току истражног поступка утврђује се да је оштећена децидирано навела да су у њен стан ушла два човека и потом је описала њихове радње. На главном претресу битно мења свој исказ и наводи не двојицу него тројицу извршилаца и потом описује њихове радње. Такође на главном претресу оштећена не помиње ни околност коју је навела у току истражног поступка да лице које ју је тукло када ју је спречило да она побегне кроз терасу свог стана је привукло замрзивач како би блокирало врата терасе. Осим тога и сведоци који су саслушани а који су били и вршили увиђај су сагласно и јасно навели да никаквих померања ствари у стану није било па ни замрзивача.

Поступајући по налогу тада Врховног суда Србије по решењу Кж I 2433/07 од 30.06.2008. године суд је поново на претресу саслушао оштећену која је том приликом поново свој исказ у неким детаљима изменила у односу на претходна саслушања. Тако сада оштећена наводи да је њен пок. супруг том Чарлију позајмљивао по 1.000 франака и да је то она лично виђала и да је чак и њу супруг звао са посла и говорио да Чарлију да 1.000 франака на зајам, под тим околностима нигде у току претходног поступка није говорила. Потом је навела да је њој критичном приликом из стана nestало 30.000 швајцарских франака и 20.000 немачких марака. На констатацију суда да је у току прошлих главних претреса изјавила да јој је нестао новац у износу од 50.000 ДМ оштећена је објаснила да је њој то све исто и да је тачно оно што је управо изјавила на последњем главном претресу. Такође је навела да је критичном приликом окр. Марковић био обучен

само у полицијској униформи и да није приметила да исти има капу на глави. Након што јој је предочено да је на главном претресу од 08.10.2004. године Марковић Драгишу описала да је имао качкет на глави објаснила је да је она то заправо рекла за Милоша Симоновића а не за Марковић Драгишу. Ни на главном претресу од 19.04.2010. године а ни на претресу од 08.10.2004. године оштећена није поновила тврдње са претреса од 28.04.2009. године где је објаснила да је пре овог догађаја она виђала оптужене да су били заједно у друштву. Такође исказ оштећене је потпуно контрадикторан и нелогичан имајући у виду наводе које је дала 10.02.2005. године на главном претресу након саслушања сведока Николе Чолаковића када је рекла да је те прве ноћи након убиства негде пред зору Николи рекла ког је видела у свом стану и то овде окривљене и Чарлија и да је Чарлија видела на 20 минута пре убиства како је изашао из зграде. Овакав исказ је контрадикторан њеном претходном исказу са претходног главног претреса где је изјавила да никоме није рекла ко је извршио убиство њеног супруга и да је то тек рекла сутрадан полицији и судији.

Обзиром на све бројне наведене нелогичности исказа оштећене током читавог главног претреса суд њеном исказу није поклатио веру. Суд је прихватио исказе сведока Келеман Гордане и Николе Чолаковића који су децидирано потврдили да се након критичног догађаја у ходнику појавио окр. Милош и да га је оштећена замолила да је одвезе код девера, а што је и сама оштећена рекла у току истражног поступка што је пак касније током претреса демантовала. Овакво поступање оштећене је потпуно нелогично да управо пита лице које је пар минута пре тога лишило живота њеног супруга да је управо то лице колима вози код рођака.

На крају суд је ценио и одбране окр. Марковић Драгише и окр. Милоша Симоновића па је њихове одбране суд прихватио јер су исте потврђене како исказима саслушаних сведока током читавог главног претреса тако и писмено изведеним доказима. Ни један доказ изведен током главног претреса осим контрадикторних исказа оштећене ни на који начин не указују да су ова двојица окривљених извршили предметно кривично дело за које се оптужују.

Изведеним доказима током главног претреса и њиховом савесном оценом као и савесном оценом одбране окривљених суд је нашао да током главног претреса није доказано да су окривљени Марковић Драгиша и Симоновић Милош критично дана у критично време и на начин како је то описано оптужницом извршили кривично дело убиство из чл. 113. КЗ у саизвршилаштву у вези чл. 33. КЗ те је исте сходно одредбама чл. 355. ст.2. ЗКП-а и ослободио од оптужбе како је то наведено изреком ове пресуде.

Наиме наводи из оптужнице ВЈТ нису потврђени и доказани. Пре свега оптужницом ВЈТ Ниш као време извршења кривичног дела које се окривљенима ставља на терет је како се то оптужницом наводи да су дана 05.05.1999. године „око 18,30 часова до 19,00 часова“ лишили живота пок. Емини Ису. Наиме, изведеним доказима током главног претреса је утврђено да је време убиства пок. Исе било касније односно након 19,30 часова критичног дана јер је и сама оштећена навела да су критичне вечери она и њен пок. супруг до 19,20 отприлике били испред зграде када су се вратили у зграду, када му је она спремила вечеру а да је након тога њен супруг отишао у дневну собу да гледа дневник. Апсолутно је неспорна чињеница да дневник почиње у 19,30 часова што значи да се ово

убиство никако није могло одиграти у време како је то наведено оптужницом ВЈТ Ниш. Осим тога и сведоци су потврдили да је ово кривично дело извршено после 19,30 часова. Сведоци полицајци који су били на дужности те вечери и који су били са окр. Симоновићем су потврдили да су за извршење дела сазнали тек око 20,00 часова али у сваком случају после 19,00 часова када је окр. Симоновић преузео дужност.

Једини доказ на којима тужилаштво заснива своју оптужницу да су управо окривљени извршили предметно кривично дело је исказ оштећене Рамизе Емини чији исказ се никако не може прихватити као уверљив јер исти није веродостојан обзиром да је оштећена гледајући ток трајања читавог кривичног поступка свој исказ стално мењала, допуњивала, наводила да је нешто рекла што није унето у записник односно да је унето у записник нешто што није рекла и слично. До које мере је исказ оштећене неуверљив посебно указује чињеница да ни сам заступник оптужбе, односно ВЈТ Ниш, не поклања веру исказу оштећене. Да је тужилаштво прихватило као уверљив и истинит њен исказ и наводе оштећене, на оптужници би поред окривљених Симоновића и Марковића морао да буде и Стевић Љубинко звани Чарли кога је оштећена такође, до душе тек на главним претресима, означила као лице које је активно учествовало критичне вечери приликом убиства њеног супруга односно као лице које је њу том приликом везивало, тукло и малтретирало. Осим тога тужилаштво само не верује оштећеној ни у погледу других битних чињеница предметног кривичног дела обзиром да се оптужницом нигде не наводи да су окривљени из стана оштећене однели новац у износу од како оштећена најпре наводи 50.000 немачких марака односно како је на задњем главном претресу изјавила 30.000 швајцарских франака и 20.000 немачких марака. Такође се не помиње ни да су јој одузета кола што је оштећена такође навела касније на главним претресима. Дакле ни само тужилаштво не верује да оштећена говори истину.

Наиме, читава оптужница се базира једино на исказу ошт. Рамизе. Та иста оштећена пред истражним судијом је навела да су критичном приликом у њихов стан ушла два мушкарца и то један у полицијској а један у војничкој униформи и да је онај у полицијској униформи потом ушао у салон са њеним супругом док је онај други у војничкој униформи њу везивао и тукао у другој просторији након чега је чула два пукња. Касније на главном претресу она тврди да су дошла три мушкарца, двојица у полицијској униформи а један у војничкој униформи и потом различито описује радње окривљених, тако што наводи да њу уопште није тукао окр. Марковић и везивао већ да је то чинио Стевић Љубинко, а да је окр. Марковић био са окр. Симоновићем заједно у дневној соби са њеним сада пок. супругом. Крајње је нелогичан и неуверљив исказ оштећене који је она дала у току истражног поступка да је том приликом након догађаја позвала окр. Милоша Симоновића да је одвезе код рођака. Такво понашање оштећенс се апсолутно не може прихватити као логично јер да је заиста препознала окр. Милоша као убицу свог супруга логичније би било да ту пред комшијама изјави да је управо он убио њеног супруга, да га нападне, вређа, или нешто слично а не да га пита да је он вози аутомобилом код рођака. Ту чињеницу да је окр. Милоша питала да је вози код рођака потврдили су и сведоци који су били присутни након убиства у ходнику зграде Никола Чолаковић, Гордана Келемен, као и полицајац који је обезбеђивао лице места.

Такође је и индикативно то што оштећена критичне вечери након извршења кривичног дела управо пред сведоком Миром Бојић за коју је и на последњем главном

претресу тврдила да јој је добра пријатељица и комшиница, а коју је прву видела и на чију терасу је прескочила, на њено питање ко је учинио предметно кривично дело рекла да не зна ко је одвео њеног Ису. Логично је да у том првом тренутку када се оштећена ослободила тортуре и када је побегла на терасу комшинице управо прво њој, а поготово што јој је како сама наводи добра пријатељица каже ко су убице њеног супруга поготову што ни једно друго лице осим њих две том приликом није било присутно. Ово упућује на закључак да оштећена није ни препознала лица која су критичне вечери лишили живота њеног супруга сада пок. Ису. Такође и други докази изведени током главног претреса не упућују на закључак да су окривљени извршили кривично дело које им се ставља на терет. Неспорно је утврђено да чаура и пројектил који су пронађени на лицу места где је пок. Иса лишен живота несумњиво потичу из пиштоља из кога је он лишен живота али исто тако да та чаура и тај пројектил нису испаљени из пиштоља марке „ТТ“ фабрички број Ф 203136 који пиштољ је дужио окр. Милош и који је од њега одузет. Такође изведеним доказима је утврђено да окр. Милош није поседовао неки други пиштољ. Пиштољ који је поседовала мајка окр. Милоша Бошка Симоновић је кал. 7,65 мм, али је утврђено да овим пиштољем није лишен живота сада пок. Иса Емини. Што се тиче окр. Марковић Драгише током претреса је утврђено да он у време извршења кривичног дела није био мобилисан ни у једној војној јединици тако да није ни могао да буде у маскирној војничкој униформи и са аутоматском пушком чије држање је иначе и забрањено физичким лицима. Такође окривљени није ни био припадник полиције тако да није могао да поседује ни полицијску униформу уколико би се прихватила друга верзија оштећене да је Марковић критичне вечери био у полицијској униформи. Претресом његовог стана код њега није пронађена никаква униформа нити било какво оружје којим је тукао оштећену или лишио живота сада пок. Ису. Исказима сведока полицајаца који су критично време били у истој полицијској јединици са окр. Милошем такође је неспорно утврђено да пиштољи које су они дужили у то време нису имали пригушиваче и да је за монтирање пригушивача било потребно извршити надоградњу одређених делова на цев пиштоља, па самим тим и ова околност доводи у сумњу тврдњу оштећене Рамизе да је окр. Милош критичне вечери ушао у њен стан носећи пиштољ са пригушивачем и њиме лишио живота пок. Ису. Такође изведеним доказима током главног претреса учињено је и то да је сведок Стевић Љубинко у време извршења дела био мобилисан као припадник цивилне заштите, самим тим није био задужен ни војничком униформом, ни пиштољем ни аутоматском пушком. Наводе сведока Стевића потврдио је и сведок Михајловић Љубомир који је негирао наводе оштећене да су њих двојица били на око двадесетак минута испред зграде пре извршења кривичног дела а да су пре тога били у стану Николе Чолаковића. Те наводе је негирао и сведок Никола Чолаковић. Увидом у крим. техничку документацију која се налази у списима предмета као и имајући у виду исказ тадашњег истражног судије Окружног суда у Приштини Табаковића утврђено је да у стану оштећене Рамизе није било никакве преметачине нити претраживања по стварима и намештају. Осим тога и сведок Чолаковић је потврдио да му је оштећена на његово питање да ли је нешто однето из стана одговорила да није однето ништа и да су све ствари ту. Самим тим наводи оштећене да су јој извршиоци кривично дела одузели 50.000 ДМ из њеног стана се не могу прихватити као истинити и уверљиви. Ово тим пре што је оштећена на задњем претресу када је била саслушавана и овај део свог исказа изменила наводећи да јој није одузето 50.000 ДМ већ да је одузето 30.000 швајцарских франака и 20.000 немачких марака. Пред истражним судијом 11.05.1999. године оштећена уопште није ни помињала да јој је одузет било какав новац или аутомобил.

Поред свега овога ни једним доказом изведеним током главног претреса није доказано да је између окривљених Симоновића и Марковића постојао било какав однос поверења односно да су се они удружили ради извршења кривичног дела, наиме обојица окривљених су потврдила да су се они познавали само из виђења те да су чак имали и неки ситнији конфликт извесно време пре овог догађаја. И сведок Стевић Љубинко зв. Чарли потврдио је да он није познавао и не познаје ни једног од окривљених. И ове чињенице потврђују закључак суда да окривљени Милош Симоновић и Марковић Драгиша нису извршили кривично дело које им се ставља на терет.

Суд је поступајући по налогу тада Врховног суда Србије, поново саслушао оштећену Емину Рамизи на околности извршења предметног кривичног дела па је поновном оценом њеног исказа суд утврдио да је њен исказ у потпуности недоследан, контрадикторан и неуверљив, имајући у виду све њене исказе које је давала од почетка кривичног поступка. Тако је оштећена Емина Рамизи како је то већ напред наведено приликом последњег саслушања поново изменила свој исказ међајући свој исказ у делу како је окр. Марковић критичне вечери био обучен, наводећи да је он имао само полицијску униформу а не и капу, што је тврдила не главном претресу од 08.10.2004. године. Потом мења исказ у делу износа новца који су извршиоци узели од ње из њеног стана наводећи да нису узели 50.000 ДМ колико је тврдила на ранијим главним претресима него да су узели 30.000 швајцарских франака и 20.000 ДМ. Такође је нелогичан и неуверљив њен исказ да се она непосредно након догађаја плашила да каже ко је убио њеног супруга због ратног стања а да је 11.05.1999. године пред истражним судијом изјавила ко је убио њеног супруга јер се тада мање плашила. Овакав исказ је апсолутно нелогичан јер је и 11.05.1999. године такође било ратно стање као и дан након убиства. Потом оштећена тек на последњем претресу објашњава како је њен сада пок. супруг „Чарлију“ позајмљивао новац и то по 1.000 франака и да је она лично Чарлију давала 1.000 франака на зајам. Ову околност ни једном до сада оштећена није помињала. Све ове новоизнете околности потврђују став суда да је исказ оштећене крајње недоследан те да она своје исказе прилагођава свакој новој ситуацији.

Суд је такође по налогу тада Врховног суда Србије анализирао исказе оштећене Рамизе Емини и исказ сведока Николе Чолаковића са претреса од 22.11.2004. године. Сведок Никола Чолаковић је том приликом навео да је након догађаја ошт. Рамиза била у његовом стану и да је на његово питање ко је извршио ово убиство, она одговорила његовом стану и да је на њему испричала да су била тројица и то двојица у полицијској униформи а један у војничкој. Потом је навео да му је у току ноћи ошт. Рамиза рекла да је Милош, Бошкин син, убио њеног супруга и да је са њим био окр. Марковић кога је такође препознала, а да треће лице није препознала. Навод овог сведока потврђује становиште суда у недоследности исказа оштећене јер је оштећена према исказу овог сведока није ни препознала треће лице које је наводно било у њеном стану. Такође сведок Чолаковић је потврдио навод оштећене из истражног поступка да је исте вчсри на лице места дошао окр. Милош и да га је она питала да је Милош вози код девера, што је он одговорио да хоће. Овакве наводе је касније оштећена демантовала наводећи да то није рекла истражном судији. Такође сведок Чолаковић је објаснио и догађај након што су окривљени пуштени из притвора када је дошао окр. Марковић испред зграде и када је била присутна и оштећена Рамиза којој се јавио са „добар дан“, на шта му је она одговорила „добар дан

сине“, а што је сведоку било јако чудно обзиром да је оштећена тврдила да је управо он убио њеног мужа. Исказ овог сведока у том делу је потврдила и сведок Келеман Гордана а што је оштећена опет демантовала. Осим тога оштећена ни на главном претресу од 08.10.2004. године а ни на последњем главном претресу када је била саслушавана од 19.04.2010. године није навела да је критичне вечери уопште било коме рекла ко је извршио ово убиство. Тачније на последњем претресу је изјавила да 06.05.1999. није смела да каже ко је извршио убиство, јер је била уплашена због ратног стања и да је тек истражном судији 11.05.1999. године рекла ко су извршиоци. Међутим ни сведоку Николи Чолаковићу а ни истражном судији није рекла идентитет тог трећег лица с тим што истражном судији није ни рекла да постоји треће лице, већ је тек касније тврдила да постоји то треће лице Стевић Љубинко зв. Чарли.

Имајући у виду све напред наведене разлоге те оцену доказа сваког посебно и у њиховој међусобној повезаности, те оцену одбрана окривљених суд је нашао да током главног претреса није доказано да су окривљени Симоновић Милош и Марковић Драгиша извршили кривично дело због кога су оптужени те је исте применом одредби чл. 355.ст.2. ЗКП-а и ослободио од оптужбе како је то наведено изреком ове пресуде.

Како су окривљени ослобођени од оптужбе то је суд одлучио да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава сходно чл. 197.ст.1. ЗКП-а.

Обзиром да су окривљени ослобођени од оптужбе суд је ошт. Рамизу Емини ради остваривања свог имовинскоправног захтева упутио на посебан грађанско парнични поступак сходно чл. 206.ст.3. ЗКП-а.

ВИШИ СУД У НИШУ, дана 07.07.2010. године, 3 К.бр. 41/10.

Записничар
Милена Ћировић,с.р.

Председник већа – судија
Мирко Драшковић,с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити
жалба у року од 15 дана од дана пријема
отправка, Апелационом суду у Нишу а преко
Вишег суда у Нишу.

